

***"Alattad a föld,
fölötted az ég..."***

...benned a létra."

- lelkigyakorlat vázlatok -

- lelki gyakorlat vázlatok -

Kiadja:
Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága
felelős kiadó:
Selmeczi Zoltán főigazgató
Szerkesztette:
Dr Csáki Tibor
Grafikai munkák:
Török László
készült:
Kucsák Könyvkötészet és Nyomda
Vác 2021.

B

BEVEZETŐ

„Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél. Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

Weöres Sándor sorait hívjuk segítségül bevezetőként. Bennünk a létra. Meg van-e még ez a létra bennünk? A Covid járvány egyéni és közösségi életünkben új fejezetet nyitott. Annyi mindent tanított nekünk az Úr! Vajon megértettük-e? Vagy várjuk, hogy folytatódjon minden ugyanúgy, ahogy régen? Az Úr biztos örülne, ha felfedeznénk ezt a létrát bensőnkben, amelyen keresztül elindulhatunk lefelé, majd fölfelé. Weöres írja: *„Szállj le önmagad mélyére, mint egy kútba, s ahogy a határolt kút mélyén megtalálod a határtalan talajvizet, változó egyéniséged alatt megtalálod a változatlan létezését.”* Le merünk-e ereszked-

ni szívünk csendjébe, megértjük-e „az idők jeleit?”

Az elmúlt év hullámai sok mindent elsodortak. Talán valami ajándékot is hoztak? Amikor a vízözön véget ért, akkor Isten szivárványt helyezett az égre, annak jeléül, hogy új reményt adott az emberiségnek. Újra kezdhettek. Ezt a szivárványt, ennek az újrakezdésnek a lehetőségét keressük mi is. Ezt a békét hirdető szivárványt, hogy lehessünk mi is ennek továbbteremtői, hitünkkel, szeretetünkkel. Ebben a gyűjteményben ehhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Röviden összefoglaltuk azokat a tartalmakat, amelyek az elmúlt években az Egyházmegye nevelési-oktatási intézményeinek igazgatóinak, illetve a Váci Fehérek Temploma közösségének lelkigyakorlatain elhangzottak. Legyen ez segítség számunkra megfáradt helyzetünkben.

Mivel az idei évben nem volt lehetőség arra, hogy pedagógusnapon személyesen megköszönjük a pedagógusoknak, a szülőknek csodálatos és rendkívüli munkáját, fogadják szeretettel – mintegy virágcsokorként - ezeket a gondolatokat.

Csáki Tibor atya

A pedagógus hivatása ez: a zsenge ember fölé hajolva segíteni a növekedését az ég felé. Ahogyan a Talmud írja: „*Minden fűszálnak van egy angyala, aki föléhajol, és azt suttogja: nőlj, nőlj!*” Sűrű gondolat. Minden szava egy pedagógusi életprogram. Minden fűszálnak...- a személyes törődés, a Te „ilyenséged-

nek” igenlője és segítője vagyok. Angyala... - nem (ki)oktatója, nem parancsnoka, edzője, sem hajcsára, hanem Angyala. Szellemi vezető. Aki tudja, hogy merre van az előre és a fölfelé, és képes az odavezető utat szelíden, mégis professzionálisan megmutatni, hogy önállóan járassunk rajta. Így egyben megajándékoz a siker, a hatékonyság, és a fejlődés örömeivel is. Fölém hajol...- nem lenyom, megural. Finom, tiszteletteljes, otthont nyújtó légkör. Suttog – nem parancsol, nem követelőzik, bízik bennem. Szelíd, de egyértelmű, mint Isten az Ő látogatásaiban: a csendben, a szélben, a harmatban. Nőlj – nem azt mondja, hogy teljesíts, juss be, győzd le, boldogulj bármi áron, fesszülj meg... - hanem nőlj. Hozd ki azt magadból, amit a Teremtő beléd rejtett – és boldog leszel. Gyere bátran, segítek, amíg meg nem erősödsz, Veled leszek ezen az úton.

Ha valamikor, a mostani, ugyancsak emberpróbáló időben mindannyiunknak nagy szüksége van az ilyen Angyalokra. Igazi hősök ők. Nemcsak a test, hanem a szellem őrei, orvosai is lehetnek. Akkor, amikor előttük is megmászhatatlan sziklák tornyosulnak: nincs itt a gyermek, nem látják, mi marad a tananyagból, helyt kell állni a saját családban is, és mindennél jobban szüksége van a belső erejükre, hogy mindezt „angyalian”, derűvel, békével tegyék. Isten áldja Őket, és küldje hozzájuk Angyalát, Aki fölējük hajol, és megerősíti őket ebben a küldetésben.”

Pécsi Rita

„**A**lattad a föld, fölötted az ég,
benned a létra.”

I.

„Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

Weöres Sándor

Jákob álmában egy létrát látott, amelyen az angyalok le s föl jártak. Ez a létra egészen az égig ért. Azon a helyen, ahol ez történt, Jákob oltárt épített, mert ott találkozott az ég és a föld. Isten Jézus Krisztusban létrát épített nekünk, hogy eljussunk hozzá. Ő az Út, amelyen eljutunk az Atyához. De az úton járni kell, a létrán mászni kell. „A létrát meg kell támasztani, karban kell tartani”, segíteni kell egymásnak, megtartva egymás létráját.

„Alattad a Föld”

Az Isten valamilyen feladatot adott nekem. Szilárdan állok azon a helyen, ahová helyezett, a küldetésben, amit rám bízott. Ha az Evangéliumra alapozzuk életünket, akkor sziklára állítjuk létránkat. A Prédikátor könyvében olvassuk: *„Mindennek megvan a maga ideje”*(Préd.3.1.) Ennek megértésében segíthet nekünk a jelen pillanat értékének felfedezése. Itt vethetjük meg szilárdan lábunkat, itt kezdhetünk mindig újat. A keresztény kinyilatkoztatás fényénél az időt új perspektívában látjuk. Az Evangéliumban számos

buzdítás áll azzal kapcsolatosan, hogyan éljünk a jelenben: „*Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról. Elég a mának a maga baja*”. (Mt. 6.34.) „*Ne aggódjatok semmi miatt*” (Fil.4.6.) „*Minden gondotokkal forduljatok hozzá, mert neki gondja van rátok.*” (1. Pét.5. 7.)

Mindezek háttérében ott van a bizonyosság, hogy van egy Atya az égben, aki szeret bennünket és törődik velünk. Tudja mire van szükségünk, és velünk van pillanatról pillanatra, jobban, mint a legszeretőbb anya vagy apa. A lelki élet nagy mesterei, a különböző korok misztikusai felfedezték a titkot, amely ott rejtőzik létünk oly rövid és jelentéktelen pillanatában. Ők megtapasztalják, hogy a jelen pillanat mondhatni „szentség” abban az értelemben, hogy az isteni élet csatornája. Szalézi Szent Ferenc ezt mondja: „*Mint egy kis magba, minden pillanatba bele van zárva az örökkévalóság kincse*”. Lisieuxi Szent Teréz kis útja tele van hintve a jelen pillanatra vonatkozó megvilágosodásokkal. Hasznos lehet ez számunkra, akik az élet szorításában és aggodalmai közepette élünk és valamiképpen szeretnénk „megállítani” az időt, hogy rátaláljunk önmagunkra és életünk útjára. „*Alattad a föld.*” Ez a jelen pillanat, ahonnan indulok. A jelen pillanatot élni annyit jelent, hogy mozgásba hozzuk azt az egyetemes és örök szeretetet, amely a mában összpontosul. Jól, sőt ünnepélyesen végezni minden napi apró teendőinket, ahogyan a latin bölcsesség mondja: „Tedd, amit teszel.” Mert semmi sem kicsi

annak, aki szeret. „*Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű.*” (Lk.16.9) Az írás arra tanít, hogy jól tegyük a kis dolgokat. Nem az számít, hogy mennyit teszel, hanem, hogy hogyan végzed azt. „Az anya, aki a család örömére gondosan főz, szertartást mutat be.” (H.Boulad)

Néha gyötrő gondolatok törnek ránk, akár a múltra vagy a jelenre, akár a jövőre vonatkozóan, olyan körülményeket, vagy személyeket illetően, akiről nem tudunk közvetlenül gondoskodni. Ilyenkor ahhoz, hogy jól éljünk szükséges az akarat, az elhatározás, de főleg egy olyan nagy bizalom Istenben, amely már-már hősiesség számba megy. Úgy érzem én semmit sem tehetek ebben a helyzetben, ezért a számomra oly kedves veszélybe került, vagy beteg emberért, ezért a bonyolult helyzetért. Így hát azt teszem, amit Isten ebben a pillanatban kér tőlem: rendesen tanulok, rendesen felsöprök, jól imádkozom, becsülettel ellátom családomat. És kibogozza az összezekuszálódott szálakat, megvigasztalja azt, akinek valami baja van, megoldja a váratlan problémát.” jelen pillanat az egyetlen idő amely a birtokunkban van. A múlt már elmúlt, a jövőről nem tudjuk, hogy lesz-e. Ezt mondhatjuk: a múlt nincs többé, helyezzük Isten irgalmába. A jövő még nincs itt. Azzal, hogy most éljük a jelent, jól fogjuk élni a jövőt is, amikor majd jellenné válik.

„Fölötted az ég”.

Hová tart az életem? Pál apostol írja: *„Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket, mert a látható múlandó, a láthatatlan viszont örök.”* (2Kor 4, 18). Ez a megállapítás gyökeres változást indíthat el bennünk. „Ha van elég tárgyilagosságunk elismerni, hogy minden összedől, hogy minden „hiúságok hiúsága”, hogy minden viszonylagos, akkor rátalálunk az Abszolútum értelmére és az egyedüli szilárd ponthoz: Istenhez fogunk csatlakozni. Isten lesz életünk eszménye.”- írja Chiara Lubich.

És akkor, ha becsületesek akarunk lenni önmagunkkal szemben, életünket ehhez az ideálhoz kell alakítanunk, megalkuvás, fenntartás nélkül. Nehéz ügy - gondoljuk talán. De van rá felelet: „Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből teljes lelkedből, és teljes elmédből” (Mt 22,37). Ez logikus. Mert értelmetlen lenne olyasmire fecsérelni a szívünket, a szellemünket, az erőnket, ami romba dől. Igazából csak az abszolútot szerethetjük teljes szívünkből. Beengedjük titkos szobáinkba, megosztjuk Vele minden gondolatunkat. Így lesz Isten - eddig még csak egy ismeretlennek a neve, akiben talán hiszünk - szilárdabb valósággá, a szertefoszló mindenség ellentétéként. Mert ha elkezdjük szeretni, Ő maga nyilatkoztatja ki magát. – Fölötted az ég...

„Benned a létra”

Az első századok keresztény atyáinál olvashatjuk:

Törekedj bejutni a bensődben levő kincstárba, akkor az égit is látni fogod. A mennyek országába vezető létra benned, lelkedben van elrejtve. A bűntől távolodva merülj le önmagadba, ott lépcsőket fogsz találni, amelyeken felemelkedhetsz. Az Istenhez vezető út, itt a saját valóságomba való leereszkedést jelenti. Ott találom meg azt a létrát, amelyen felemelkedhetek Istenhez. Az egyházatyák számára Jákob létrája, amelyen az angyalok felemelkednek és alászállnak, a kontempláció, a szemlélődés jelképe, amelyben megnyílik számunkra az ég. Szent Ágoston magát Krisztust nevezi „Scala nostrának”, a mi „Létránknak”. Krisztus alászállt közénk, hogy általa mi mintegy létrán felemelkedhessünk Istenhez. Az egyházatyák a létra két tartó rúdját az Isten és az emberszeretet ketős parancsaként értelmezték. Szent Benedek a tartó rudakon a testet és a lelket érti. Isten létrát állított testünkbe és lelkünkbe, amelyen Istenhez felemelkedhetünk, amennyiben először alázatosan a mélybe ereszkedünk.

A magasból építkező lelkiség, eszményre törekvés

Anselm Grün bencés szerzetes lelkiségekről szóló tanulmányában írja: Ez a lelkiség ideálokat állít elénk, amelyekre törekednünk kell, és amelyeket végül be kell teljesítenünk. Az eszményképek pozitív hatással vannak az emberre, főként a fiataloknak nagyon fontosak. Ideálok nélkül egyre maguk körül forognának, és képtelenek volnának kibontakoztatni a bennük

rejlő lehetőségeket. Az eszményképek kicsalogatják a fiatalokat belső zártságukból, hogy felülmúlják, meghaladják önmagukat, és új lehetőségeket fedezzenek fel. A növekedéshez példaképekre van szükségük: Az ember mások mintájára indul növekedésnek. A szentek jó példaképek lehetnek, mert kihívást jelentenek számunkra, és arra ösztönözhetnek minket, hogy önmagunkon munkálkodjunk, és fedezzük fel hivatásunkat. De nem másolhatjuk a szenteket. A szentekre nem azért tekintünk, hogy rossz lelkiismeretünk legyen, mert nem vagyunk olyan szentek, mint ők. Inkább arra bátorítanak bennünket, hogy ne becsljük le magunkat, hanem fedezzük fel személyes elhivatottságunkat. Azt az egyszeri képet, amelyet Isten rólunk alkotott magának. Ismerjük meg talentumainkat, ismerjük meg önmagunkat, határainkat. Az eszményképek arra jók, hogy felfedezzük önmagunkban azokat a lehetőségeket, amelyeket Isten ajándékozott nekünk. A lelkesedés erő, amely segíti a fiatalokat, hogy önmaguk fölé nőjenek, képességeiket fejlesszék, bővítsék. Ha nincsenek lelkesítő eszményeik, belebetegednek. De nemcsak az ifjoknak van szükségük példaképre, személyes eszményre, hanem minden embernek maga elé kell vetítenie, mivé is akar válni. A Biblia nagy alakjai és a szentek hihetően hirdetik a kereszténység eszményeit. De ettől is fontosabb, hogyan élünk ma az egyházba? Vonzóan éljük-e meg hitünket? Akkor van probléma, ha az ideálok elveszítik a kapcsolatot saját valóságunkkal.

Vannak emberek, akik olyan magas ideálokat állítanak maguk elé, amelyeket soha nem érhetnek el. Hogy ne kelljen belenyugodniuk a kudarcba, elfojtják saját valójukat, és az eszményképpel azonosulnak, ami megosztottsághoz vezet. Vakok lesznek saját valóságukkal szemben. A megosztottság azt eredményezi, hogy két szinten kezdenek el élni, melyeknek többé semmi köze egymáshoz.

A mélyből forrászó lelkiiség.

A Biblia soha nem tökéletes, és makulátlan embereket állít elénk a hit példaképeiként. Épp ellenkezőleg, olyan embereket, akik a mélységből kiáltanak Istenhez.

Jézus példabeszédeiben is megjelenik ez: A farizeusról és a vámosról szóló példabeszédben látjuk, hogy az összetört, megsebzett szív nyílik meg Istennek. A vámos, aki felismeri saját bűnét és érzi, hogy nem tudja helyrehozni a jogtalanságot. Kétségbeesésében könyörög, és megigazulást nyer. A farizeus önmaga érdemeivel dicsekszik, és Isten nem ad neki kegyelmet. A szántóföldben elrejtett kincsről szóló példabeszédben azt mutatja meg Jézus, hogy kincsünket, saját lényünket, azt a képet, melyet magának alkotott rólunk, épp a földben, a humusban találjuk meg.(Mt.13.44) Humus-humilitas=alázat. Ha rá akarunk találni a kincsekre önmagunkban, először be kell piszkítani a kezünket, le kell ásni a földbe. Az igazgyöngyről szóló példabeszédben a gyöngy Krisz-

tus képe bennünk. A gyöngy a kagyló sebében nő ki. Ezért csak akkor találjuk meg a kincset önmagunkban, ha elérjük bensőnkben sebeinket. Ott növekedhet a kapcsolat Krisztussal, ahol erőnk végére jutotunk, ahol nincs más hátra, mint hogy megadjuk magunkat. Jézus példabeszédeiben rávilágít, hogy a gyengék és a szegények a kiválasztottjai. A gazdag, akinek mindene megvan, amit csak akar, saját túlzott fontossága tudatának esik áldozatul. Isten kiváltképpen az elveszett lényt veszi pártfogásba. A tékozló fiúról, az elveszett bárányról szóló példabeszédet jól ismerjük. Ott nyílik meg az ember az isteni kegyelem ajándéka előtt, ahol semmije nincs.

Jézus élete, mint tanítás

Jézus istállóban születik, nem palotában. Nem fővárosban akar világra jönni, hanem vidéken. Ma is a bennünk lévő jelentéktelenben születik meg. C.G.-Jung hangsúlyozza, hogy mi csak istálló vagyunk, amelyben Isten születik. Bensőnk olyan piszkos, mint egy istálló. Nem tudunk semmit felmutatni Istennek. Jézus megkeresztelkedésekor a Jordán vize csordultig van azoknak az embereknek a bűnével, akiket ott János megkeresztelt. Az emberek bűneinek közepén állva, megnyílik a menny, és Isten megszólal: *"Te vagy az én szeretett fiam"*. Akkor élhetjük ezt át, ha Jézushoz hasonlóan hajlandók vagyunk alámerülni, megállni saját vétkeinkben. Jézus kereszthalálával alászáll a halál országába. Alászáll a poklokra, a

megváltás művét kiterjeszti mindenkire. Aki minden kommunikációtól el van zárva, ahol magányos és elszigetelt, ott fogja Jézus kézen az embereket, és emelkedik fel velük az életre. Origenész szerint Krisztus leszállt lelkünk árnyékvilágába. Ez gyógyító eseménynek számít. Lelkünk mélye megvilágosodik, Krisztus megérint, életre kelt. Ha Krisztussal fel akarunk emelkedni az Atyához, először le kell szállnunk vele a földre, az e világba, a saját emberi valónkba.

A mélyből forrászó lelkiség klasszikus kifejezése az Őskeresztény himnusz, amelyet Szent Pál a Filippieknek idéz: *„Kiüresítette önmagát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, ezért Isten felmagasztalta.”* (Fil.2.5) A megváltás lényege az emberi létbe való alászállásban és az egek fölé emelkedésben nyilvánul meg. Ez Isten szeretetének kifejeződése. Krisztus önküresítése (kenőzisa) minden Krisztusi cselekedet mintája. Pál apostol olyan magatartásra buzdít bennünket, amely Krisztus alászállásában fejeződik ki: *„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.”*

Szent Vazul számára az alázat az „ismerd meg önmagadat” jelszóban foglalható össze. Origenész szerint az alázat maga az az erény, amely minden más erényt magában foglal. Szent Benedek számára az alázat nem elsajátítható erény, hanem tapasztalat, amelybe belenő az ember. Szerinte az alázat, Isten valódi megtapasztalásának előfeltétele, és ön-

magunk megtapasztalása Isten megtapasztalásában. Az alázat vezet el az embert eleveenségének, erejének, az Isten Lelkétől formált életének örömére. Az alázat útjának célja tehát nem az ember megalázása, hanem felmagasztalása, átalakítása a Szentlélek által. „*Mindaz, aki magát felmagasztalja, megalázzák, és aki magát megalázza, felmagasztalják*” (Lk.18.14) Amikor a kegyelem bennünk hatékonyan munkálkodik, az egónk a maga helyére kerül. Különben mindig követelőzik.

Tertullianus mondja: A test az üdvösség sarokköve. Emberek vagyunk, nem angyalok. Jézus Krisztus maga is testté lett. Érzelmeknek és szenvedélyeknek kiszolgáltatta, épp a test az üdvösség sarokköve. A magasból építkező lelkiség gyakran a test megkerülésével akar Istenhez eljutni. Legszívesebben felülemelkedne minden testiségen, mint az angyalok. Istenhez vezető utunk azonban a testen át vezet. A test az üdvösség sarokköve. E sarokkő nélkül nincs megfordulás. Akkor élünk helyesen, ha párbeszédet folytatunk szenvedélyeinkkel, betegségeinkkel és sebeinkkel. Megkérdezhetjük tőlük, mit akar általuk közölni velünk Isten, és hogyan akar elvezetni bennünket életünk elrejtett kincséhez. Szent Ágoston szerint az alázat a helyes önismeret. Ahol tehetetlen vagyok, ott vagyok mindenestől Istenre utalva. Ott kezdhetek személyes kapcsolatot Istennel, ahol kapitulálok előtte, ahol belátom saját erőmmel nem tudom kihúzni magam a mocsárból, nem tudom jobbra tenni magamat. Ott sejtem meg, ki az Isten.

Párbeszéd az érzelmekkel

Érzelmekben, szenvedélyeinkben Isten szól hozzánk. Csak akkor fedezzük fel a képet, amelyet Isten rólunk alkotott, ha figyelünk rá. Nem szabad alábecsülni érzelmeinket, mert mindegyiknek van valami értelme. A helyes hozzáállás nem az, ha például elfojtom dühömet, hanem párbeszédet kezdek vele, hogy felfedezzem magamban azt a képet, amelyet Isten rólam alkotott.

Weöres Sándor írja a vágyak megszelídítéséről:

„Ne mondj le semmiről: mert ki amiről lemondott, abban elszáradt. De kívánságaid rabja se legyél. Visszafojtott szenvedélyekkel vánszorogni éppoly keserves, mint szabadjára eresztett szenvedélyek közt morzsolódni. Ha vágyaidat kényezteted: párzanak és fiadzanak. Ha vágyaidat megöled: kísértetként visszajárnak. Ha vágyaidat megszelídíted: igába foghatod őket és sárkányokkal szánthatsz és vethetsz, mint a tökéletes hatalom maga. Legtöbb ember, ha véletlenül megpillantja saját mélységének valamely szörnyetegét, irtózáttal visszalöki a homályba; ezentúl a szörny még nyugtalanabb és lassanként megrepeszi a falat. Ha meglátod egyik-másik szörnyedet, ne irtózz és ne ijedj és ne hazudj önmagadnak, inkább örülj, hogy felismerted; gondozd, mert könnyen szelődül és derék háziállat lesz belőle. Jó és rossz tulajdonságaid alapján véve nincsenek. Ápolott tulajdonságaid jók; becézett, vagy elhanyagolt tulajdonságaid

rosszak.” Isten nem véletlenül ültette belénk ezeket a vágyakat. Ezek nélkül üres és értelmetlen lenne az életünk. Sokkal inkább az öncélú, meg nem szelídített kártékony vágyakkal van gond.

Merj újramezzeni!

II.

M

erj újrakezdeni!

Anselm Grün nyomán

„Ne gondold a régi dolgokra, és az elmúltakra ne ügyeljetek! Ime, én újat cselekszem, most sarjad, talán nem tudjátok?” (Izaiás 43.18)

Az újrakezdés mindig napirenden van. Most különösen aktuális. Az elmúlt időszak mindannyiunkat megpróbált. Túl sok próbát kellett átélni családban, iskolában, egyházban. Újra kell kezdeni. De hogyan? Ott ahol abbahagytuk? Vagy talán vannak más lehetőségeink? Talán az Úr kihív bennünket a régi életünkből, mint annak idején Ábrahámot? Sokan belefáradnak az állandó újrakezdésbe. Szívesen maradnának a már meglévőnél. Ilyenkor merészségre van szükség. A merészség abban áll, hogy merünk megmérettetni anélkül, hogy tudnánk, milyen eredményt mutat majd a mérleg. Minden újrakezdés kockázattal jár. Azt kockáztatjuk, hogy dolgaink nem úgy sikerülnek majd, ahogyan terveztük. Kockázatvállalás nélkül azonban életünk unalmassá, üres rutinná válna. Megesik az is hogy kudarcot vallunk. A munkában, egy baráti kapcsolatban, néha a házasságban is. Ilyenkor szintén merészség kell az újrakezdéshez. A kudarc összetöri addigi élet-tervet. Ha elüldögnék az így keletkezett romhalmaz tetején, elveszíteném a kiteljesedett

élet perspektíváját. Csak panaszkodnék elmerülve a bánatban és az önsajnálásban, hogy minden odaveszett, ami számomra szent volt. Éppen efféle kudarc-helyzetekben van szükség újrakezdésre. Mindig belső motivációra van szükségem, hogy újra kezdhessek. Ezt a motivációt csak akkor fedezhetem fel magamban, ha a múltat szemügyre vettem és megbékéltem vele. Az újrakezdés nem sikerülhet, ha a múlt feldolgozatlan konfliktusainak terhét magammal cipelem. „Az elvarratlan lelki szálakban könnyű megbotlani”

Jókai Anna

Újrakezdeni annyit jelent, mint életünket a saját kezünkbe venni.

Felelősséget vállalok az életemért, hiszen én alakítom. Nem panaszkodom tovább azon, hogy a neveltetésem vagy a hajlamaim olyanná tettek, amilyen vagyok. Mindig újra kezdek. Életem adottságait a kezembe vehetem, és szabadon alakíthatom. Mindenféle anyagból kialakíthatunk valami szépet: kőből, fából, agyagból. Fontos azonban, hogy mindig vegyük figyelembe az adott anyag sajátosságait. Az „anyag” most az életem története, erősségeim és gyengeségeim, biztonság-tapasztalatom és önbizalmam, sérüléseim és bánataim. Néha széttört álmaim cserepei is ebben az anyagban vannak. Viszont még cserepekből is összerakhatunk egy olyan új vázát, amely ugyan már nem olyan tökéletes, mint az eredeti volt, de talán kreatívabb, tarkább és elevenebb. Némely ember te-

hetetlenül üldögél életének cserepei között. Nincs bátorsága munkához látni. Kaotikusnak látja a halmot. Ha a kapcsolatom széttört, ha eddig feladatokat nem tudtam jól befejezni, akkor csak egy áttekinthetetlen cseréphalmon üldögélek, és nem vagyok képes meg-látni a cserepekben, hogy belőlük akár újat is épít-he-tek. Japánban él egy ősi hagyomány, a kintsugi, az arannyal javítás művészete. Az összetört edényeket nemhogy nem dobják el, és nem is csak összeragasztják egyszerűen, hanem arannyal javítják ki, így a törésvonalak díszítőmotívumokká válnak. Éppen azért, hogy ez az „újjáalkotott” darab arra emlékeztesse a tulajdonosát, hogy életünk természetes velejárója a szenvedés, a csalódás, a megtörtség, de minden a javunkra válik. A repedések felidéznek a megküzdött mélységeket, az arany pedig az abból származó fényt jelképezi. És ebben az élményben feloldódik az ön-sajnálát, a veszteségekre tapadó levertség is. Nincs olyan kudarc, ami nem alkalmas arra, hogy megerősítsen, a küzdelmeink által jobb emberré válhatunk. „Öleld át a sérüléseidet! Illeszd össze lelked összetört darabjait arannyal!” – üzeni a művészet által a kintsugi. Sokan azért félnek újrakezdeni, mert nem tudják, mi lehet ebből a kezdetből. Nem akarnak elhamarkodottan cselekedni, tartós dolgot szeretnének létrehozni. Éppen ezért van szükség arra, hogy végiggondoljuk, megfontoljuk és számba vegyük, mit is akarunk valójában. Jól ismerjük a halogatásra való hajlamot. Ha valamilyen nagy feladat előtt állunk, in-

kább bele sem fogunk. Ennek egyik kiváló ellenszere, hogy mindig csak annyit végezzünk, „amennyi aznapra adatik”. Ez bátorságot kölcsönöz. *”Elég a mának a maga baja, a holnap majd gondoskodik magáról.”* Nem szükséges, hogy mindent egyszerre elintézzünk, de neki kell látnunk. Ha már nekikezdünk a feladat megoldásának, akkor az előttünk magasodó cseréphalmaz napról napra kisebb lesz.

Amikor valamit elkezdek, hatalmat kapok.

A katonaságnál a vezető, aki a sereg élén elsőként kezdi a csatát, hatalmat kap arra, hogy harcba vigye a csapatot. Ám ez nem csak a katonaság vonatkozásában igaz. Mindennapi kezdeteink esetében ez éppen így érvényes. Az új nap - ahogyan egy orosz közmondás tartja -, olyan, akár az érintetlen hómező, amelyen még nem járt ember. Egyesek csak belebotlanak, belesodródnak az új napba, és ezáltal elsza-lasztják az új kezdet lehetőségét, amelyet pedig minden reggel felkínál. A napot tudatosan kezdők minden reggel új erővel gazdagodnak. Tudatosan alakítják a napjukat, az ösvényeket az új nap szűz havában. Ezáltal megérik azt a varázslatot, amely minden kezdetben benne rejlik...

Elkezdeni azt jelenti: újra életem urává lenni, feladni az áldozatszerepeimet, az önsajnálatot és aktívvá válni. Ha aktív leszek, erőt is nyerek, és aztán nem hagyom, hogy pl. azok irányítsanak tudat alatt, akik bántottak. Élni kezdem saját életemet.

Nemcsak akkor kerülünk azonban áldozatszerepbe, ha valaki megbánt bennünket. Gyakran a külső körülmények áldozatának érezzük magunkat. A ráncszakadó elvárások áldozatának tűnünk saját szemünkben. Nem vagyunk elegek hozzájuk. Nem mindent tudunk teljesíteni, amit elvárnak tőlünk. Más esetekben a belénk vésődött életminták áldozatai vagyunk, vagy épp a kielégülést kereső saját vágyainké.

Az azonban az én döntésem, hogy áldozatnak akarom-e magamat érezni, vagy elkezdek én magam élni. Ekkor már nem a vágyaim uralkodnak rajtam, hanem én uralkodom rajtuk. Nem mások elvárásai határoznak meg engem, hanem én válaszolok szabadon ezekre. Újrakezdeni annyit jelent, mint az Isten által nekem szánt hatalmat gyakorolni. Ha merek újrakezdeni, a belső erőm növekedésnek indul. Fordítva is igaz: régi erőmet újból megérezve bátorságot nyerek az újrakezdéshez. Nem várhatok addig, amíg a régi erő újból maradéktalanul visszatér belém. Pusztán az erőm megsejtése is elég ahhoz, hogy kezdeményezzek, erőm pedig a kezdés által növekszik.

Pál apostol az újdonság fogalmával jellemzi a kereszténységet

„Ha valaki Krisztusban van, akkor az új teremtmény: minden régi a múlté, új dolgok jöttek létre.” (2.kor.5.17)
A keresztség által megújultunk, és ezért új életet kell élnünk. A réginek, a múltnak többé nincs hatalma fő-

löttünk. Arról van itt szó, hogy az új már bennem van. Bennem van Isten Lelke, Aki minden pillanatban megújít engem. Ha csendben befelé figyelek, megsejtem milyen lehetőségek vannak bontakozó lelkemben. Ilyenkor új ötletek bukkannak fel, bátorságunk támad az újrakezdéshez és új viselkedésmódok begyakorlásához. Nem szükséges mindent másként csinálnom, inkább arra az újra kell ráhagyatkoznom, ami már bennem van. Tudatosság kell ahhoz, hogy az újdonság, melyet Isten bennem minden pillanatban létrehoz, növekedni tudjon és formát öltjön.

Az újrakezdés másrészt azt jelenti, hogy a bennem rejlő erő áthatja gondolkodásomat, beszédemet és magatartásomat is. Újrakezdeni annyit jelent: megpróbálok új szemmel nézni az életemre, az életem megszokott körülményeire, eseményeire.

Isten, az örökké új

Ő adja nekünk Krisztus által a Szentlelket, aki állandóan megújít minket. A Szentlélek forrása bennünk buzog, és ez a forrás az örök újdonság kútfeje. Mindez akár ellentmondásnak is tűnhet: ami örök, az régi és áthagyományozott. Isten viszont örökké új. Olyan, mint a forrás, amely évszázadok-ezredek óta ugyanúgy tör fel a földből, de mindig friss vizet ad. Isten mindent újra alkot bennünk. Ez a bizonyosság adta Jézus tanítványainak a bátorságot, hogy az egész világnak hirdessék Isten országát, amely Jézus Krisztusban jelen van közöttünk.

Izajás próféta csodálatosan fejezi ki ezt a tapasztalatot. Fiatal emberekről beszél, akik elfáradnak és ellankadnak, akik botladoznak és elesnek: *„De akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek mint a sasok, futnak és nem lankadnak el, járnak és nem fáradnak el.” (Iz.40.31)*

Isten szüntelenül új erőt ad nekünk... Isten új kezdetet ígér. Nem határoz meg bennünket a múltunk, nem határoznak meg az élettörténetünkben lévő sérüléseink, a szüleimtől átvett minták, amelyek minduntalan hátráltatnak bennünket az életben. Isten maga kezdi velünk újra, amikor gyermekként a mi valóságunkba lép. Megszabadít a kényszersztől, hogy múltunk által határozzuk meg önmagunkat. Akármilyen is eddig élettörténetünk, bármi sikerült volna félre, bármi nyomaszt bennünket: mindezt elhagyhatjuk, és újrakezdehetünk, mert Isten maga kezdi újra velünk...

Az elmúlt dolgokon való tépelődés megannyiszor akadályoz bennünket az újrakezdésben. Sokszor büntudattal gyötörjük magunkat. Azon töprengünk, hogy múltunk vajon rendben van-e, vagy épp olyan bünt vettünk magunkra, amely most teherként nyomaszt. Nincs elég bátorságunk újrakezdeni. Túlzottan fogságában tart bennünket a múlt. Egyedül az számít ilyenkor, hogy adunk-e esélyt Istennek. Ő minden pillanatban képes megújítani életünket. Ha Istenre figyelünk és nem saját igazságunkra, akkor szabadok leszünk az újrakezdésre. Nem pazaroljuk többé az energiánkat arra, hogy azt kérdezzessük, vajon igaz-

ságosak vagy igazságtalanok voltunk-e? A döntő, hogy bízzunk abban: Isten megújít bennünket, nem hagyjuk, hogy hátráltasson a múlt. Talán ismerjük a keljfeljancsit...

A megbocsátás, mint újrakezdés

Az Evangélium arra hív, hogy megbocsássunk önmagunknak: azt, ami volt, egyszerűen engedjük át Isten irgalmasságának. Rendszerint azonban a másoknak való megbocsátás hiánya akadályozza az újrakezdést. Amíg meg nem bocsátunk, ahhoz vagyunk kötve, aki megbántott bennünket. Végül beleragadunk a múltba, múltbéli sérelmekbe. Ha nem bocsátunk meg, akkor kölcsönösen egymást hibáztatjuk a bajainkért. Számos esetben ez történik a házasságban, amikor az egyik fél a másik személyre hánynya, hogy az milyen gyakran megbántotta őt. Minél több szemrehányást teszünk egymásnak, annál távolabb kerülünk egymástól, és ezzel kölcsönösen a múlthoz rögzítjük a másikat. Megbocsátás nélkül nincs igazi együttlét, mert minél inkább szeretjük a másikat, annál sérülékenyebbé válunk. Márpedig akár akarjuk, akár nem, kölcsönösen megbántjuk egymást. A kölcsönös bántások felsebezhetik a lelkünket, és így lassan elhal a szeretet. Ha készek vagyunk egymásnak megbocsátani, nem sebződünk meg, hanem kitarjuk szívünket a másik előtt. Így nem ragadunk le a múltbéli sérelmeknél, hanem nyitottá válunk egy őszintébb és szeretetteljesebb jövőre. A megbocsátás

egyszemélyes döntés. Csak a kiengesztelődéshez kell két személy.

A feltámadás, mint új kezdet

Jézus kudarcot vall abban az igyekezetében, hogy az embereket Isten számára megnyerje, meggyőzze őket örömhírének igazságáról. Fáradozása, hogy emberbaráti Istenképet közvetítsen az embereknek, tulajdonképpen kudarcot vallott. A farizeusok a rómaiak kezére adták, mert többek közt megfosztotta őket bevételi forrásuktól, amikor a kereskedőket kizavarta a templomból. Ő mégsem marad a kudarcának foglya. Isten feltámasztja Őt a halottak közül. A keresztény hagyomány a Feltámadottat mint győztest, mint minden kudarc legyőzőjét magasztalja. A kereszt és a feltámadás számunkra is azt jelképezik, hogy nincs olyan kudarc, amely ne lehetne egyben új kezdet is. Még ha sok minden össze is zavarja életünket, végül semmi sem akadályozhat meg bennünket az újrakezdésben. Jézus feltámadása azzal a reménnyel tölt el, hogy semmi sem dermedhet bennünk mozdulatlanná, ami ne elevenedhetne meg újból, hogy nincs olyan halál, amely ne az életbe torkollana, és nincs olyan sír, amelyből ne virágozna ki új élet. A kereszt mindazt szimbolizálja, ami életünket keresztülhúzza, mindazt, amivel mint külső romboló erővel találkozunk. De nem tör össze bennünket, hanem új életre kelt, amely Jézus feltámadásában ragyogó fénnel felragyog. Minden kudarc magában hordja a feltámadás remé-

nyét. (Ha átöleljük a keresztet) Lukács evangélista beszámol arról, hogy Jézus bizalommal teli imával az ajkán halt meg: *„Atyám kezedbe ajánlom lelkemet.”* Minden törékenységünkkel Isten kezébe vetjük magunkat, abban bízva, hogy Isten szeretete megtart majd bennünket. Jézus három napig a sírban feküdt. Az összes szemrehányást és önmagunk hibáztatását el kell temetnünk. Életünk kudarcait és összetöretéseit sírba kell helyezni. Isten csak ezt követően fogja kudarcunkat, mint Jézust is, feltámasztani. Kihív bennünket sírunkból, hogy Krisztussal együtt feltámadjunk. Jézus feltámadása arra bátorít, hogy mi magunk is támadjunk fel rezignációnk és önsajnálatusunk sírjából. Nem feketünk továbbra is a kudarc felett érzett csalódottság sírjában. Fel kell támadunk, mert maga Isten vesz bennünket a kezébe, Ő ébreszt fel bennünket és ad nekünk bátorságot, hogy felkeljünk minden ellen, ami akadályoz bennünket az életben.

Ábrahám az új kezdet ősi jelképe

Pál apostol szemében Ábrahám a hívő ember mintaképe. A hit Pálnak azt jelenti: kivándorolni az ismertből, újrakezdeni idegenben, egy olyan földön, amelyet még nem ismerek. Hinni nem más, mint hagyni magunkat Isten által elvezetni az új élet új lehetőségeihez. A hit nemcsak biztos alap, hanem a biztosból, a jól ismertből és a már elértből való kilépés bátorsága is... Ki kell vonulunk a bennünket megbéklyózó kötöttségekből, a beszűkítő kapcsolatokból, a

szabadságunkat korlátozó szokásokból. Szakítanunk kell a múlttal kapcsolatos érzelmekkel, úgy a sérelmekkel, mint a múltat elhomályosító eufórikus érzésekkel. Hinni annyit jelent, mint kivándorolni a láthatóból láthatatlanba. Istenre hagyatkozva útra kelni. A hit, ahogyan Ábrahám története értelmezi, folytonos kivonulás a múltból az újrakezdés bátorságával. Hinni azt jelenti, hogy bizalommal telve indulok egy olyan új jövőbe vezető útra, amelyről nem tudok előre fogalmat alkotni...

A múltat magunk mögött hagyni nem egyszeri esemény, hanem állandó folyamat. Hinni azt jelenti, mint újból és újból nekifogni, merni újra és újra belekezdeni. Isten a jövő Istene, aki arra a földre szeretne elvezetni bennünket, ahol teljesen önmagunk lehetünk.

Ahogy azonban Isten mindig az Ismeretlen és Megragadhatatlan, úgy ez a jövő is alig megfogható. Amikor kivonulunk és újrakezdünk, gyakran nem tudjuk, mi lesz majd a vége. Mernünk kell kockázatot vállalni. Bízunk kell benne, hogy Isten velünk van ezen az úton. Isten áldása kísér bennünket, így magunk is áldássá leszünk mások számára. A hit tart bennünket elevenen. Folyton újrakezdésre hív bennünket, és arra indít, hogy soha ne elégedjünk meg a már elérttel, mivel Isten, akit el akarunk érni, Elérhetetlen és Megragadhatatlan, egész életünkön át úton vagyunk felé.

Már ébred az új

Izaiás prófétánál olvassuk: *„Ne gondoljatok a régi*

dolgokra és az elmúltakra ne figyeljete! Íme én újat cselekszem, most sarjad, talán nem tudjátok.” (Iz.43.18) Arra szólít a próféta, hogy felejtsük el mindazt, ami elmúlt. Ez az elmúlt viszontagságokra vonatkozik, amelyek Izrael népe elszenvedett. Számunkra ezt jelenti: Ne forogj akörül, ami elmúlt, ami félresikerült az életedben, ami sérüléseket és fájdalmat okozott, amivel rosszul jártál életed során. Ez mind elmúlt. Helyes dolog nyugodtan szemügyre venni mindezt, és megbékélni vele, de egyszer abba kell hagynunk a rágódást és el kell engedni a múltat. Elmúlt. Most valami új történik. Maga Isten munkálkodik bennünk, és virágba borítja sivatagunkat. Életünk kiszáradt vidékei termővé lesznek. A próféta nem elégszik meg azzal, hogy hírt adjon az újról, amelyet Isten rajtunk véghezvisz. Azt mondja, hogy az új már sarjad bennünk. Figyeljünk csak befelé! Észreveesszük, hogy a bennünk lévő új már szót kér. Nem csak fájdalom és kudarcérzet van a lelkemben, nem csak büntudat, hogy nem jól éltem az életemet, hogy sok mindent elmulasztottam.

Már itt van az új is. Ha befelé figyelek, észreveszem az új rezdüléseit, megsejtem, hogy szabad vagyok a múlt minden terhétől, megsejtem, hogy új élet fejlődik bennem. Érzem, hogy nem szeretném már úgy folytatni, ahogy eddig csináltam. Munkámba valami új szüremkedett be, annak megérzése, hogy mi számít igazán. Kapcsolatom alakul Istennel. Őszintébbé, személyesebbé, fontosabbá válik. Lelkiségemben is

új kezdődik. Érzem, hogy Istenhez való viszonyom csendesebbé, egyszerűbbé, tisztábbá válik, hogy egyre inkább Ő lesz az életem alapja.

Jézus csodajeleinek kezdete

János evangéliuma kedveli az *arkhé* - „kezdet” szót. Az első történet, amelyet János a tanítványok meghívása után elbeszél, a kánai menyegző. Jézus borrá változtatja a vizet. János ezzel azt akarja kifejezni, hogy Isten Fiának megtestesülésével menyegzőt ül velünk, emberekkel. Életünk megújul, új ízt kap. János az elbeszélést e szavakkal zárja: „Jézus kinyilatkoztatta dicsőségét, és tanítványai hinni kezdtek benne.” Jézus borrá változtatja a vizet. A víz annak szimbóluma, ami bennünk még nem teljes. Amikor Jézus lelke ezt a „vizet” áthatja, az borrá lesz, és kellemes ízt kap. Az átalakulás a már bennünk lévő átalakulása. Az átalakulás ezért kevésbé agresszív, mint a megváltoztatás. Lágyabb. Megmutatja: bármi lehet bennem. Szemügyre veszem, és Isten elé tárom. Maga Isten működik bennem. Az átalakulás annak ígérete, hogy Isten új kezdettel ajándékoz meg. Ez azonban nem a régit teljesen elvető, radikális kezdet. Isten azt változtatja át, amit elé tárok. Az átváltozás célja, hogy mindinkább belenőjek abba a formába, amelyet Isten számomra kigondolt. Azt jelenti, hogy Isten új kezdetet teremt számomra. Nem az a feladatom, hogy mindent másképp csináljak, és más emberré változzam. Az a dolgom, hogy valóságomat, úgy,

ahogyan van, Isten elé tárjam, bízva abban, hogy Lelkével áthatja és mindinkább arra a képre formája, amelyet Ő alkotott rólam. Ez nem a megszokott tevékenység folytatása, hanem annak megengedése, hogy valami megtörténjék. A megújulás olyan folyamat, amely olykor észrevétlenül zajlik, de a folyamat végén egy új ember áll, aki megújult és átváltozott. Mint a mag amelyből kinőtt a kalász.

Az élesztő képe

Sokan egyáltalán nem tudják, hogyan is kezdjenek hozzá a megújuláshoz. Kifolyik az élet az ujjaink közül. Nem találják a fonalat, amely mentén rendezhetnék az életüket. Újba szeretnének fogni, de sötétben tapogatóznak. Érzik, hogy valaminek változnia kell. Erről a helyzetről mondta a következő hasonlatot Jézus: *„Mihez hasonlítsam Isten országát? Hasonló a kováshoz, amit fogott az asszony, és belekevert három mérő lisztbe, míg végül az egész megkelt.”*(Lk.13.20) A liszt annak jelképe, ami ujjaink közül kipereg. A lisztet nem lehet megfogni. Porként ül rá mindenre. Ha meg akarjuk ragadni, elszáll. Amikor azonban a kovász átítatja a lisztet, az kenyérré lesz. Táplálóvá válik a magunk és mások számára. Az asszony a liszt láttán elkedvetlenedhetne. Ő azonban munkához lát. Kezébe veszi a kovászt, és megkeleszti vele a lisztet. A kovász magába fogadja a lisztet. Ami előbb még azzal fenyegetett, hogy ujjaink közül kifolyik, most téstává lesz, amelyet megsüthetünk. A szöveg há-

rom mérő lisztről beszél. Az egyházatyák szimbolikusan értelmezték ezt. Jézus Lelkének át kell hatnia és meg kell kelesztenie testünket, lelkünket és szellemünket. Így az egész ember megújul. Kenyér lesz, amely táplál másokat. Három mérő liszt nagyjából 150 ember jóllakatására elég. Életünk így sokaknak szolgálhat táplálékkul. Sokakat táplálhatunk, ha az asszonyhoz hasonlóan vesszük a bátorságot és hozzálátunk, hogy életünk lisztjét Isten Lelkének kovászával megkelesszük. Gyakran érezzük úgy, hogy a lelki élet, mint a liszt kipereg ujjaink közül. Nem érzünk változást. Továbbra is a régi életmintáim érvényesülnek. Ilyenkor ez a szimbólum igazi reményt jelenthet számunkra. Jézus Krisztus kovásza egyszer csak át fogja itatni a bennünk lévő, most még oly jelentéktelen lisztet. Akkor majd kenyérré válok, amely másokat táplál, életem áldás lesz mások számára. A liszt többé nem folyik ki a kezemből, hanem szilárd formát nyer Jézus mindent megkelesztő és átváltoztató Lelke által.

Manapság a szekularizált világban tehetetlennek érezzük magunkat. Az a benyomásunk, hogy keveset tudunk tenni, mert a világ más törvények szerint él. De itt is bátorít bennünket az élesztő metaforája, hogy hitünk szerint kezdjünk élni. Bízunk benne, hogy hitünk, - amelyet egyénileg és közösségben is próbálunk megélni - mintegy kovászként nemcsak egyéni életünket járhatja át, hanem az ilyen ember maga is kovásszá válhat a közösségében. Ott ahol kezdemé-

nyezzük a megbékélést, a társadalom megbékélésének kovászai leszünk. Ott, ahol ezzel a reménnyel telve vagyunk jelen a reménytelenséggel teli társadalmunkban, a remény kovászává leszünk a világ számára.

Jézus meghív bennünket, hogy hagyjunk fel az új-rakezdést akadályozó panaszkodással, és engedjük, hogy a rendelkezésünkre álló lisztet az ő kovásza és tanítása hassa át. Ekkor magunk is kezdetté válunk közösségünk és az egész világ számára.

Mégis-öröm...

III.

Mégis-öröm...

„Örüljete az Úrban. Szüntelen azt mondom: Örüljete” (Fil.4.4.) Szent Pál apostol Filippiekhez írt levelét a börtönből írta. Mégis tele van örömmel, békével. Mi lehet ennek az örömnél forrása? Hogyan találhatnánk meg mi is a mai élethelyzeteinkben a „mégis-örömet”? Erre keressük a választ Gyökössi Endre gondolatai nyomán.

Vegyük sorra, Pál apostol hol találta meg ezt a forrást?

Az első mégis-öröm forrás: Timóteushoz fűződő barátsága.

Van barátom, vannak barátaim. Neked vannak-e igaz barátaid? Ők azok, akik jóban-rosszban testvéreid. Ha rossz helyzetbe kerülsz, akkor is van, akire számíthatsz. Ha ilyen nincs, akkor keressük és kérjük Istentől, mert ez igen nagy dolog...! A Kisherceg és a Róka párbeszédét jól ismerjük:

- *Szelídíts meg.*
- *Mit jelent megszelídíteni?*
- *Kapcsolatot teremteni.*

A második mégis-öröm forrás: Neki Gazdája (Pásztor) van.

Nincs borzasztóbb, mint gazdátlan embernek lenni. Azt jelenti magyarul: elhagyott, elveszett vagyok. Sok ilyen elveszett, önmagát elvesztett ember él közöttünk.

Szomorúságunk vagy búskomorságunk egyik oka gyakran az, ha nem éljük át eléggé: mi nem vagyunk gazdátlan emberek. Gazdánk van, tartozunk valakinek. A mégis-öröm forrása többek között, hogy neki van Gazdája. Mivel megkapja az elfogadást, a feltétlen szeretetet Tőle, átélheti, hogy fontos vagyok, szerethető vagyok valaki számára, ezért nem fészkel be a lelkébe magát a kisebbségi érzés, aminek következtében csak kritizál, méricskél, hasonlítgat másokat. Akinek azonban van Gazdája, Aki szereti, elfogadja, vigyázza őt, az az ember felszabadul, és őszintén tud szeretni, örülni...

A harmadik mégis-öröm forrás: Együtt vagyunk az Úrban. Az Igében, együtt a közösségben, szeretetben, örömben, szolgálatban.

Ez az életeleme. Nagy kérdés, hogy nekünk mi az életelemlünk? Felül kellene vizsgálnunk tanítványi életünket... Akkor vagyunk igazán elemünkben, amikor az Úrban vagyunk, amikor az Úrról beszélgetünk egymással? Vagy talán akkor, amikor a fociról van szó, vagy a finomságokról?

Könnyen megvizsgálhatjuk a saját életelemünket. Van, aki a gyerekéről beszél, van, aki a főzés-sütésben, van, aki a kertjében érzi magát igazán elemében. De jó lenne megtanulni, hogy elmélyüljünk az Igében, a mégis-örömben a szolgálatban, a szeretetben, a kerti munkában, a főzés közben, akár kórházi ágyon is.

A negyedik mégis-öröm forrás: „Hálát adok az én Istenemnek minden rólatok való emlékezésemben” (Fil.1.3.)

Az is bőven áradó forrása lehet a mégis- örömnnek, hogy szabad visszaemlékeznünk. Ha pl. nagyon idegesek vagyunk, emlékezzünk a számunkra kedves alkalmakra. Amikor nagy a feszültség bennem, és nem tudok elaludni, szép emlékeket idézek fel, s akkor ragyogni és örülni kezdek, és így talál rám az álom.

Pál apostol így kezdi a visszaemlékezését: *”Emlékezem nagy hálaadással.” (Fil.1.)* Ha megsavanyodsz, elkeseredsz, ha nem tudsz aludni: emlékezz! Emlékezz azokra az időkre, amikor Gazdád – bár méltatlan voltál rá, felemelt – megsebzett ugyan, de be is kötözött. *„Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál ”(Róm.8.28.)* Emlékezzünk életünknek ezekre tapasztalataira, élményeire – biztosan vannak ilyenek - és megvidámodik a szívünk.

Az ötödik mégis-öröm forrás: Könyörödjünk nagy örömmel.

Mert ez különleges öröm, lehet, hogy ezt még egyikünk sem próbálta meg. Sokféleképpen szoktunk imádkozni: vajon könyörögtem-e a már nagy örömmel? És úgy, hogy senki se maradjon ki: amikor a hüvelykujjamat kinyújtom, azokért imádkozom, akik a szívemhez legközelebb állnak. Azután a mutatóujjam jön: ekkor azokért imádkozom, akik mutatják nekem az utat Isten felé. Amikor a legnagyobb ujjamat felemelem, a világ nagyjaiért imádkozom, hogy Isten Szentlelke őrizze meg őket, irányítsa őket, és béke legyen ezen a földön. A következő, a leggyengébb ujjam, itt a gyengékért imádkozom, az elesettekért. A végén jön a kisujjam, a legkisebb, az vagyok én, legvégére hagyom magamat. Legyen velem az Úr, áldja meg az én mindennapi kenyeremet! Utoljára a tenyereket tartom az ég felé, hogy Uram, Istenem, áldj meg mindenkit, aki a tenyereden van, aki ezen a földön él.

Hatodik forrása a mégis-örömnek: Pál apostol így mondja: „a szívemben hordalak titeket”(Fil.3.1.)

Láttunk már fiatal, ragyogó arcú, viselő asszonyt, aki összekulcsolja a kezét és ragyog? Az a „foglalkozása”, hogy tündököl. Az anyaság szépsége ez... Pál, aki se anya, se apa nem volt, mégis ezt mondja: a szívemben hordalak titeket. Mert a szívében van egy egész gyülekezet, sok-sok ember. Imádkozz azo-

kért, akiket a szívedben hordasz! A mégis- öröm egyik forrása, hogy imádkozunk azokért, akiket szívünkben hordozunk, akiket Isten elibénk hoz, akiket ránk bízott.

A hetedik mégis-öröm forrás: amit Isten elkezd, azt elvégzi, és befejezi.

Ne riadozz, ha a Szentlélek elkezdte benned a munkát, Ő el is fogja végezni.

„Add Uram, hogy kibírjalak, amikor közbelépsz!”

Kentenich

Be fogja fejezni, Ő nem gyárt selejtet. Nagyon jó tudni, még akkor is, ha (mélyen) levertnek érzem magam, hogy az üdvösségem, az életem az ő kezében van, és be is végzi majd ama napra. Ő tudja, melyik az a nap. Elvégzi veled is, nem fog félbehagyni. Hagyd, hogy csiszoljon, hogy munkáljon, szeressen, megsebezzen, bekötözzön.

Alakíts, formálj Uram!

*A szobrász a márványtömböt nézi, és szeme már
a kiformált szobrot látja a kőben,
amiben majd sokan gyönyörködnek.*

*A gazda a vetőmagot nézi,
s az érett kalászt látja már szeme,
amiből sok embernek lesz kenyere.*

*Az asztalos a deszkákat szemléli,
és szeme már látja a kész bútorokat,
melyeket sokan használnak majd.*

*S míg a mérnök a sebes folyót nézi a hegyekben,
szeme már az óriási gátat látja,
amely vizet juttat a kiszáradt földekre.*

*A Megváltó a bűnösre nézett,
és szeme már megtérését látta, átadott életét,
mely csak őt szolgálja.*

*Ó Uram, bennem, bűnös emberben olyan akarat van,
amely a te szent akaratod ellen lázadozik.*

A márvány enged a szobrász ügyes kezének.

A vetőmag kikel, és kalászbá szökken.

A deszka sem berzenkedik az asztalos ellen.

*A folyóvíz más mederbe folyik majd,
hogyha felépítik az óriási gátat.*

*Ó Uram, végy kezébe, és Szentlelked által
teremts újjá engem!*

*Légy türelmes hozzám, ne mondj le rólam,
míg olyan nem leszek, amilyennek te akarsz.*

Ámen

Johnson Gnanabarana

Ha van igazi mégis-öröm, az az, amikor az ember növekszik. Ha megreked valaki, az szomorú. A növekedés pedig boldog öröm. Az élet nem ismeri a stagnálást, nincs megállás. Vagy növekszel, vagy fogysz. Ha nem nősz, akkor fogysz, akkor mindig kevesebb leszel. Az agapében is lehet növekedni, mégpedig ismeretben és minden megértésében, illetve tapasztalatban. A megértésben növekedés akkor történik, amikor a szeretetet tapasztal. Ez véd meg ugyanis az

emberi élet legnagyobb veszélyeitől: a cinizmustól, a rezignációtól, a levertségtől. Aki nem mer tovább szeretni – mégis -, még akkor is, annak ellenére is, hogy igaza van – aki nem mer mégis újrakezdeni, jót tenni az visszafejlődik, cinikussá válik.

*Az emberek esztelenek, következetlenek
és magukba fordulnak,
mégis szeresd őket!*
*Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó
gondolat vezérli cselekedeteidet,
mégis tégy jót!*
*Ha sikeres vagy, hamis barátokat és igazi
ellenségeket szerzel, mégis érvéld céljaid!*
*A jó, amit ma teszel, holnap már feledésbe megy,
mégis tedd a jót!*
*A becsületesség s őszinteség sebezhetővé tesz,
mégis légy becsületes és nyílt!*
*Amit évek alatt felépítesz,
lerombolhatják egy nap alatt, mégis építs!*
*Az embereknek szükségük van segítségedre,
de ha segítesz, támadás érhet,
mégis segíts!*
*A legjobbat add a világnak, amid csak van,
s ha verést kapsz cserébe,
mégis a legjobbat add a világnak, amid csak van!*
Kalkuttai Szt. Teréz

Nyolcadik mégis-öröm forrás: A nagyvonalúság öröme.

Pál nem szépíti a helyzetet, megírja a barátainak: némelyek ugyan irigységből és versengésből hirdetik az Evangéliumot. Mi történt? A régi gyülekezet alapítói kezdik elveszíteni a híveket. Mindenki Pált keresi, ezért féltékenységi támad köztük. Rosszul esett nekik, és irigyek lettek. De azért mégis tovább hirdették Krisztust, és ez vigasztaló! Pál pedig örül.

Jó volna megtanulnunk Pál apostoltól, hogy ne veszítsük el a kedvünket, ha mások szeretnék elvenni az örömünket. „Akkor is dicsértessék”.

Kilencedik mégis-öröm forrás: A másokért élés öröme.

Pál emberként azt mondja: öreg vagyok, fáradt vagyok, szeretnék elköltözni. Ám azt is mondja: értetek még élnem kell, szükséges, hogy éljek még. Ezt már az igazi jó pásztor mondja a nyájnak.

Tizedik örömforrás: Az örömszerzés öröme.

Itt van Timóteus. Ez a pogány apától és zsidó anyától született fiatalember. Miért tartom Timóteust óriásnak? Mert egy életen át tudott második lenni. Mekkora alázat kell ehhez, mekkora szeretet! És Pál apostol is ember volt, őt is biztos sokszor el kellett hordozni. Haláláig mellette maradt (volt). Van-e ennél nagyobb önzetlenség? Egy életen keresztül valakin keresztül szolgálni Krisztust úgy, ahogy Timóteus

Pálon keresztül szerette Krisztust? Legyenek áldottak azok az alázatos emberek, bárhol vannak és szolgálnak, akik Krisztus Jézusért egy életen át hűségesen tudnak másodikak lenni.

A mégis-öröm ellenségei

A Filippi levél 2. fejezet egy különös gondolatot hoz az öröm sorozatban: hogy a mégis öröm is lehet hiányos öröm. „Tegyétek teljessé az örömet...” (Fil.2.1.) Ez azt jelenti hogy még nem teljes Pál öröme. Eleve bele kell kell törödnünk, hogy itt semmi sem teljes. Három veszélyben fogalmazza meg a gyülekezetnek a diagnózisát, ami az örömét zavarja. Ha ez a három nem lesz, akkor teljesebb lesz az öröm. Mi ez a három: **A hiúság, a gőg és az önzés.**

Keresztényként is az örök emberi hiúság fenyegetett már az első században, hogy ki legyen az episzkoposz, a vezető. Tudjuk, hogy a jeruzsálemi zsinaton Pál és Péter között is volt feszültség, de az Isten Szentlelke megoldotta.

Mi zavarja meg az örömet, mi az a három? Adler lélektani iskolája azt állította, hogy az emberélet alap mozgatórugója tulajdonképpen nem a szexus, mint ahogy Freud állította, hanem az érvényesülési vágy. Jung, Freud és Adler közös tanítványa úgy fogalmazott, hogy is-is. A szexus is, és az érvényesülési vágy is, de rajtuk kívül még sok más. Mi az alaprugó? A hiúság, az érvényesülési vágy. Ha ez nem teljesül valakinél, akkor az illető lelki beteg lesz, és ez a be-

tegséget úgy nevezik, hogy *kisebbrendűségi* érzés. Igen gyakran édestestvér a hiúság a göggel. „*Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosaknak azonban kegyelmet ad.*”(1.Pét.5.5.) A harmadik öröm-ellenség az önzés. Pál kérése: „*Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másét is*”(Fil.2.3.) Pál azt mondja a másét is, és a hangsúlyt erre az is-re teszi. Nem azt kéri, hogy ne nézd a saját javadat. A kereszténység nem egyenlő az ostobasággal, ütődöttséggel! De ne keresd úgy a magad hasznát, hogy a másakra nem vagy tekintettel. A hiúság, a gög, az önzés az önállítás ősi alapvető ösztöne: azaz önmagamat állítom előtérbe.

Van egy másik ösztön, a homo christianusé, a Lélek által: az önátadás ösztöne. A krisztusi önátadást ugyanis így kell gyakorolnotok: „*Egyetértők legyetek, ugyanazt a szeretetet tanúsítsátok, amit Krisztus irántatok, és az az érzület, az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt: KIÜRESÍTETTE MAGÁT.*”(Fil.2.5.)

„Húsvét csinálás”

IV. „Húsvét csinálás”

Petrochi püspök nyomán

Isten ajándékai olyanok, mint amilyenek életünk eseményei, amelyek ahhoz hasonlítanak, mint amikor “csomagok” érkeznek hozzánk. Néhányat ezek közül a “Gondviselés” küld, vannak olyanok, amelyeket emberek készítettek számunkra. Más „csomagokat” a társadalmi vagy természeti körülmények által kapunk. Tudvalevő, hogy egy csomagot mindenekelőtt el kell fogadni: csak az elfogadás után lehet kinyitni, és birtokba venni az általa őrzött tartalmat. Nyugalommal kell elfogadni ezeket, megtanulva különbséget tenni a “csomagolás” és az ajándék között, amelyek “belül” vannak. Sokszor nem a csomagolás, de még csak a csomag tartalma sem fontos, azaz mindegyik csak jelzésértékű, amely a csomagküldő szeretetgesztusaként érkezik meg.

Vannak események, melyek első látásra szépnek és kíváncsnak tűnnek. Mások egy “csúnya vagy nem tetszetős”, külső mögött rejtőznek. Mégis mindkét esetben alapvető, hogy ne hátráljunk meg az első benyomás hatására, lépünk túl a látszat küszöbén és „beljebb” keressük az értékes ajándékot, a “kegyelmet”.

Sajnos sokan vannak, akik megrekednek a “csomagolásnál” és mivel nem találják elég tetszetősnek, méltatlankodva visszautasítják azt. Így persze a do-

bozzal együtt a csomag tartalmát, az ajándékot is visszaküldik. Abból a történeésből tehát, amely oly nagy hatással volt az életükre, csak egy haragos emléket őriznek meg, társítva általában egy kifogyhatatlan zúgolódással.

Kevesen vannak azok, akiknek sikerül – gondossággal és teljességgel - nagy bizalommal elfogadni az eseményeket, majd azután a hit megkülönböztetésével továbblépni, túl a külsőségeken, a “valós csomagoláson” és megtalálni az igazgyöngyöt, végtelen hálával értékelve azt. Ezek az emberek, a Szentlélek vezetésével képessé válnak arra, hogy mindenért hálát adjanak, mint Mária. *„Nagy dolgot tett velem a Hatalmas”* (Lk. 2.45.) Tanúságot tesznek mindarról, amit Isten visz véghez életükben, és megtanulják, hogy mindent az életszentségben való növekedés eszközévé tegyenek. Biztos, hogy ez művészet, és a legnemesebb egyben a legnehezebb is, ám boldog, aki megtanulja. Az ilyen embernek sikerül minden eseményből előhozni a pozitívumot, áldva az Istent. (1.Tessz. 5, 16-20).

Ha ezt a csodálatos készséget képesek leszünk kifejleszteni magunkban, megtanít mindannyiunkat a „Húsvét-csinálás” művészetére. Ez az a készség, amelynek segítségével az Úr erejében elléphetünk a rossztól a jóra, a büntől a kegyelem felé, az önzés fogságából a szeretet szabadságára.

Olyan vállalkozás ez, amelyet a saját erőnkkel nem tudunk megvalósítani. De éppen a húsvét nyit meg

bennünket a reményre, amely lehetővé teszi azt, hogy higgyünk. Föltárta és járhatóvá tette számunkra az Igazság és az Élet útját az által, Aki mindent újjá alkotott.

*Uram, ahová tettél, ott szolgállok,
Ahol megsejtelek, ott kereslek,
Ahogyan tudlak, úgy követlek,
Ha megbotlom, nem csüggedek,
Amim van, azért magasztallak,
Amim nincs, azért nem zaklatlak,
Ami a munkám, megcsinálom,
a jó szót érte sose várom.
Ha nem sikerül, nem kesergek,
És másnap mindent újrakezdek.*

Erdélyi gyűjtés

Az Úr az én pásztorom?!

V.

Az Úr az én pásztorom?!

Elmélkedés a 23.zsoltár alapján, Philip Keller nyomán

Philip Keller, ausztrál metodista lelkész lelkeszi hivatása előtt pásztor volt. Ezért nagyon jól ismerte a juhok természetét, és így sokkal jobban megértette a zsoltár szavait. A juhok sorsa attól függ, hogy milyen a pásztoruk. A szelídek, önzetlenek gondoskodása nyomán a nyáj szaporodott, mások türelmetlenek, kegyetlenek voltak, akiknek keze alatt a nyáj szétszéledt, pusztult, lesóványodott, s mivel hiányzott a jó pásztor és a juhok nem tudtak magukról gondoskodni, idővel elpusztultak. A jó pásztor végtelen figyelemmel, aprólékos gondoskodással követi a nyáj sorsát. Megjelöli juhait, számontartja mindegyiket, az elveszett, elkóborolt után megy, akár az egész nyájat ott-hagyja érte.

Milyenek a juhok? Erős közöttük a nyájösztön, de tele vannak szorongással, csökönyösséggel, ostobasággal, önfejűséggel, mint ahogy az emberek is.

Két kérdésre keressük a választ: milyen a jó Pásztor és milyen a megjelölt bárány? Ki ez a Pásztor, ki ez az Úr? Egy tőlünk végtelen távolságban lévő önkényúr, aki lecsap és büntet? Bíró, vagy gazdag nagybácsi, aki azonnal teljesíti minden kérésünket? Ha fi-

gyelmesen olvassuk az Írásokat, akkor helyes istenkép alakul ki bennünk: Izaiás próféta: "Tenyerembe írtam a nevedet, enyém vagy!" Lukács evangélista: „Én vagyok a jó Pásztor, a jó Pásztor életét adja a juhokért.” „Az elveszett bárányt a pásztor vállára veszi”. Lk.15.4. Milyen az én istenképem? Szerető, megbocsátó, irgalmas, erős, hatalmas, teremtő, gondviselő? Hiszem-e ezt? Van-e közöm hozzá? Megérintett-e, szíven ütött-e egy-egy üzenete? Keresem-e, hagyom-e, hogy megszólítson? Meghallom-e kopogtatását? Úgy általában nem lehet az Úr a pásztorunk! Övé vagyok-e?

Másik kérdésünk: milyen a megjelölt, a Pásztor tulajdonában lévő juh? A pásztor megjelöli juhait, miniket is megjelöltek a keresztségben. Életre szólóan megpecsételték az összetartozásunkat, a keresztség nem lehet lemosni. Tényleg viselem ezt a jelet? Érvényes a keresztlevelem? Valóban az Övé vagyok? Elismerem, hogy hatalma van fölöttem? Tudatosítom magamban azt is, hogy az Ő vezetése alatt életemnek célja van? Átélem-e követésének mélységes nyugalmat, ugyanakkor izgalmas útjait? Hagyom-e, hogy vezessen, rá merem-e magamat egészen bízni?

(Ha) az Úr az én pásztorom - nem szűkölködöm

A pásztorok tapasztalata szerint a juhok nem tudnak lepihenni addig míg versengés van közöttük, amíg meg nem szabadították őket az élőködőktől, amed-

dig nem laktak teljesen jól. Így van ez az emberekkel is. Jézus oly gyakran figyelmeztet: „Ne aggódjatok életetekért! Nézzétek az ég madarait: nem vet-nek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, a ti mennyei Atyátok táplálja őket. (Mt.6.27) Ne aggódjatok a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért, elég minden napnak a maga baja”.(Mt.6.33.) Regőczy atya ezt így fordította le: „Isten gondviselése sohasem késik, legfeljebb néhány percet, hogy próbára tegye hitünket.”

A félelem nagyon megzavarja a nyáját. A pásztor jelenlétében azonban megszűnik a félelem. Szent Pál arra figyelmeztet: Nem a félelem Lelkét kaptátok, hanem az erő, a szeretet és a józanság Lelkét” 2.Tim.1.7. Ha el tudom hinni, hogy ott van életem Isten tenyerén, akkor megszűnik a félelem, amely gúzsba köt, tétovává tesz, elbizonytalanít.

A versengés a nyájban is megvan, mint ahogy közöttünk is előjön: ...ki a nagyobb közöttünk? ...Munka helyi stressz, önérvényesítés, karrierizmus, irigység, féltékenykedés, túlmunka, hajszołtság. A juhok a pásztor jelenlétében megnyugszanak. Nekünk is tekintetünket a jó Pásztorra kell vetnünk, akkor hamarosan elrendeződnek dolgaink. Nekünk is meg kell szabadulnunk az „élősködőktől”, a bennünket kiszípolyozóktól, akkor a Lélek nyugalma, ereje, derűje fog eltölteni. Nyilván érezzük, hogy ez meghaladja az erőnket. Ilyenkor bátran kérni kell a Pásztort. Ha a mesterre nézek, nem figyelem, hogy a körülöttem lé-

vők hogyan méregetik a teljesítményemet, az életemet, a tetteimet. Ez maga a békesség. Izaiás biztatását vegyük komolyan: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, karjaimba zártalak, örökre enyém vagy”. Iz.43.1

(Ha) az Úr a mi Pásztorunk, – csöndes, friss vizekhez vezet bennünket

Minden élőlénynek szüksége van vízre. Ha nem iszik egy bárány, lehet bármilyen kövér, jóllakott, akkor kiszárad. A pásztoron múlik, hogy talál-e vizet. Amikor a nyáj szomjazik, nyugtalan lesz, keresi az ivóhelyet, ha nem figyel a pásztorra, akkor elkóborol, és jobb híján a pocsolyából iszik. Látszatra ez ugyan jónak tűnik, de aztán megbetegszik.

Figyelünk-e arra a pásztorra, aki vezet bennünket, és azt mondja: ebből nem biztos, hogy innod kellene! Az ember szellemi értelemben végtelenül szomjas. Hiánylények vagyunk, mindig többre vágyunk - állítja a filozófia. Keressük a kutat a sivatagban, mint a Kisherceg, „hiszen a sivatag attól szép, hogy rejt egy kutat valahol”. Az élő víz csak az oázisokban található! Ne oltuk akármivel a szomjunkat. Jézus azt mondja: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik. Mert örök életre szökő vízforrás lesz benne”. Jn.4.15. Hol van ez a forrás, hogyan találjuk meg? Sokan mondják, hogy meg vagyok keresztezve, minden vasárnap ott vagyok a

misén... De ha a hétköznapiakban nem az élő vízből iszom, nem csodálkozhatok, ha megbetegszem!

Az Úr belénk ültette a szomjúságot. Miből iszunk? Mivel oltjuk a szomjunkat? Szent Ágoston azt mondja: „Nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Benned Istenünk”. A Vallomásokban pedig ezt írja: „Kívül kerestelek, és belül voltál.”

(...)

Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel,

– az életedből hiányzik valami.

Hiába vágysz az emberi teljességre,

– mert az emberből hiányzik valami.

Hiába reménykedsz a megváltó Egészből,

– mert az Egészből hiányzik valami.

A Mindenségből hiányzik egy csillag,

– a Mindenségből hiányzik valami.

A Világból hiányzik a mi világunk,

– a Világból hiányzik valami.

(...)

Váci Mihály

A sivatag attól szép, hogy egy kutat rejt. Akkor vagyunk boldogok, hogyha megtaláljuk ezt a kutat, és akkor találjuk meg, ha megtanulunk imádkozni. Amikor megtanuljuk az Istent befogadni, aki már közénk jött, aki forrás lett számunkra. „Minden forrásom belőled fakad” mondja a zsoltáros, vallja az Eucharisztikus Kongresszus jelmondata. Amikor megértjük azt a

mondatát Jézusnak, hogy: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, annak szívében élő forrás fakad,” Jn.7.37. akkor új dimenzió tárul elénk.

Amikor húszévesen megszólított engem az Úr és felvett, mint jó Pásztor a karjaiba, azt vettem észre, hogy ez a forrás bugyog a szívemben. Nem értettem, hogy mi történik velem. Elkezdtem imádkozni és nem tudtam abbahagyni. A Szentlélek forrása fakadt fel a szívemben, vágytam arra, hogy minden nap olvasam a Szentírást.

Mert amikor iszunk ebből a forrásból, megtapasztaljuk, hogy ehhez képest minden kevés.

Hogyan kellene innunk, hogyan kellene imádkoznunk? Amikor imádkozunk, akkor azt kérjük: adj az élő vízből! Add, hogy megtaláljam a sivatagban azt a kutat, amiben élő víz van! Add, hogy ne elégedjek meg mással!

Mikor imádkozunk jól? Amikor megsejtjük, hogy Isten itt van! Meg kell várnunk, hogy utolérjen bennünket, néha ugyanis megelőzzük Őt.

A tulipánoktól nagyon sokat lehet tanulni. Minden reggel kinyílnak, majd este becsukódnak. Egyszer Vácon egy tanítványom édesanyjától azt kérdeztem: hogy vagy? Kire gondolsz – kérdezett vissza? Hogy-hogy kire? Hát rád! Különös választ kaptam: - meg tudom mondani, hogy mint feleség, mint a gyerekeim anyja, mint a kórházban dolgozó ápoló, mint a szülői

munkaközösség tagja, vagy mint a lakóbizottság elnöke hogy vagyok. Már szinte csak a szerepeimet tudom, én már nem létezem.

Ez a modern kor nyomorúsága, hogy reggel belelépünk a szerepeinkbe, és este elfelejtünk kilépni. A tulipántól meg kell tanulnunk becsukódni. Ha nem csukódnak be, előbb utóbb szét fognak esni, lehullanak a szirmai. Ez a mi beteg, rohanó világunk, amelyben kinyílunk a szerepeinkre, s aztán nem tudunk becsukódni. Gyökössy Endre szerint a mai ember azért nem tud becsukódni, mert fél attól az ürességtől, ami a szívében van, mert nincs ott az Isten. Megelégszik azzal, hogy a szerepeiben él. S hogy ne érezzük az ürességet bennünk, betömjük azt zajjal, szórakozással, élményekkel. Ahelyett, hogy elcsendesednénk és a szívünk sivatagában keresnénk a kutat. Isten megadja az élő vizet, ha figyelni kezdünk Rá. Amikor már nem pap, anya, feleség, tanár, gyermek, cégvezető vagyok, hanem csak az Isten gyermeke. Mert amikor az Isten előtt vagyok, akkor a gyermeke vagyok.

Tele vagyunk kiégett emberekkel. Vajon miért? Talán azért, mert nem tudunk becsukódni, és nem jó forrásból iszunk. Sajnos a hamis forrásokra nincs ráírva, hogy ez nem jó víz! Az ima mellett az egyházunk szentségei is éltető források. Imában kérjük: adj inom! Tisztíts meg! A jó Pásztor élő vizet ad, megmosdat, bekeni olajjal a sebeinket.

Ha pedig nincs víz, akkor keressünk harmatot! De

ez csak korán reggel adatik meg, mielőtt felkel a Nap.

Monor és Monorierdő között egyik nagybőjtben keresztutat jártunk, húsvét vasárnap hajnalban pedig hívtam mindenkit, hogy aki fel tud kelni, jöjjön velem, köszöntsük együtt a feltámadt Jézust. Még sötét volt. Elöl mentem, mögöttem jöttek a hívek, a feltámadás énekeit énekeltük. És ki jött velünk szemben? Egy igazi pásztor, mögötte egy nyáj. Elsírtam magam, köszönt a két pásztor egymásnak és tényleg harmatos volt a fű, és az igazi bárányok - és az én bárányaim is legeltek. Ha nem kelünk korán, nincs harmat. Mindennek ára van. Az élő víznek is ára van!

Miből iszunk? A ciszterna őrzi a vizet, de ha nem táplálja forrás, akkor a víz megposhad. Minden valódi szokásunk rutinná válhat. Amikor nem odafigyelve imádkozunk, már nem élő vizet iszunk, hanem csak ciszternából. Vagy hamis forrásokból, pocsolyából? A következménnyel csak később szembesülünk, és akkor oly gyakran kérdezzük, vajon miért jött ez a csapás, miért engedte meg az Isten?

Ha az Úr a pásztorom - lelkemet megvigasztalja

Dávid nagyon sokszor megtapasztalta Isten jelenlétét, mégis hibázott, csalódik, magára marad, összehúzódik. Amikor mi a tilosban járunk, hasonló élményeket élünk át. Hányszor bocsát meg az Isten? Ferenc pá-

pa szerint Isten nem fárad bele a megbocsátásba. Isten lényének legfontosabb föltárulását látjuk abban, hogy magát Krisztusban jó Pásztornak jelenti ki. Ő a mi pásztorunk. Megkeresi az elveszett bárányt. Az első századokban Krisztust nem keresztre feszítetten ábrázolták, hanem Jó Pásztorként, aki vállára veszi a gyengét, az elveszett bárányt. Ilyen a mi Istenünk. Hányszor mondhatjuk: Itt vagyok Uram, elkóboroltam, már megint olyanból ittam, amiből nem kellett volna. Akkor bukunk el, amikor minden jól megy, amikor beérkezettnek érezzük magunkat. Ilyenkor diétára fog bennünket az Isten, nagyon keservesnek érezzük, de Isten talpra állít bennünket, fölvesz a vállára és megvigasztal.

Ha az Úr a pásztorom - Az igazság ösvényén vezet engem

Valljuk be, hogy nagyon szeretjük a magunk útját járni. Ragaszkodunk ahhoz, hogy mi döntsük el, hogy mi a jó. Ez a furcsa bennünk is, ugyanúgy, mint a bárányokban. Izajás azt mondja, hogy „mindnyájan, mint juhok tévelyegtünk, ment mindenki a maga útján.” Iz.53.6.

Magam útjára térni azt jelenti, azt cselekszem, amit akarok. Ma egy ilyen korban élünk, amikor azt mondhatjuk: azt cselekszem, amit akarok. Hová vezet ez az út, amikor azt cselekszem, amit akarok? Szent II. János Pál pápa szerint ez a halál kultúrájához vezet.

Amikor önteltségünkben úgy gondoljuk, hogy elegek vagyunk önmagunk számára. S végül ott állunk, irányvesztetten, összezavarodottan, rádöbbenve saját korlátainkra, hiányosságainkra. Ha egyáltalán rádöbbenünk...

Jézus azt mondja, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet”. Jn.14.6. Úttá lesz és mindvégig velünk marad, hogy ezen az úton járjunk. És mi ennek ellenére megyünk a magunk feje után. Olyan fogyasztói társadalmat alakítottunk ki, amelyben használjuk és kiuzsorázzuk a világot. Nem óhajtunk az igazság ösvényén járni. Mai világunk tele van ilyen emberekkel, feldúlt otthonokkal, összetört szívekkel, tönkrement életekkel. A torz személyiségek arra figyelmeztetnek, hogy hová jut az ember, ha csak a maga útját járja. Egy beteg társadalom küszködik egy kiuzsorázott világban. Tudunk -e ezen változtatni?

Van, aki megtanít bennünket az igazság ösvényén járni. Ám ennek ára van: követni kell Őt. „Én vagyok az út, az igazság és az élet., „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen. Jn.10.11. Ne a mi útjainkat keressük, „Mert széles az út, amely a kárhozatra megy és keskeny az ösvény, mely az életre vezet.” Mt.7.6.

Mi történik akkor, amikor hagyjuk, hogy Jézus vezessen bennünket? Mi következik abból, ha az igazság ösvényén Hozzá társulunk, Vele járunk? Ez Neki nagyon kedves, és a Lelkét adja nekünk: nem önmagunkat szeretjük immár, hanem Krisztust és a feleba-

rátainkat jobban, mint magunkat. Amikor vezet bennünket, megtölti a szívünket szeretettel. Megtanít arra is, hogy szembe ússzunk az árral, ne sodródjunk a divatokkal, ellene mondjunk a gonosznak. A jogainkhoz való ragaszkodás helyett elismerjük, hogy másnak is lehet igaza. Ez az alázat. Amikor az Úr a pásztorunk, akkor megtanuljuk az alázatot. Tudjuk, hogy ki az Isten és kik vagyunk mi. Megszabadulunk attól, hogy örökké másokat vádoljunk.

Megadja az Úr a szolgálat készségét. Amikor hagyjuk, hogy vezessen bennünket, akkor szolgálat lesz az életünk, eltűnik életünkből az örökös lázadás és feszültség. Széthúzás helyett összetartozás, panaszkodás helyett öröm. Már nem hajszoljuk az érvényesülést. Az élet dolgait hálásan fogadjuk. Nem a bűnbakot keressük embertársainkban, akire ráfoghatjuk szerencsétlenségünk okát. Ahelyett, hogy mindenáron ragaszkodnánk akaratunk véghezviteléhez, megtanulunk engedelmeskedni, alkalmazkodni Isten akaratához. Amikor hagyjuk, hogy az igazság ösvényén vezessen bennünket, akkor tudunk kérdezni. Mit akarsz, hogy tegyek? Amikor hagyjuk, hogy az Isten szeretete vezessen bennünket, akkor megtanulunk görcsök nélkül élni, tudom, hogy Ő az út, azon járok. Ha a Pásztor ott van, „karjaiban elrejtettek lehetünk”.

Ha Jézus egyszer bekopogna hozzánk, hova vezetném be a lakásomba? Adnék neki kulcsot a szép szobához, mert ott minden rendben van, de nem adnék

kulcsot a kamrához, a rendetlen szobához? Ha ő a Pásztorunk, akkor mindenhová beengedjük!

Ha stoppolna Jézus az utunkon, akkor beültetnének hátra az autóban, hogy bele ne szóljon a vezetésbe... s amikor defektünk van, vagy eltévedtünk, akkor biztos megkérjük, hogy segítsen. Hagyom-e hogy vezessen, vagy az én autóm, az én autóm, az én életem, az én életem, a legfontosabb „én meg én”? Ha az Úr az én pásztorom, akkor odaadom neki a kulcsot, mert ő a tulajdonos. De tudnunk kell, hogy szabadok vagyunk, a kilincs belül van. Amikor hagyjuk, hogy bentebb jöjjön, akkor rendet tesz a szívünkben.

Legyen bátorságunk mindent odaadni! „Az ajtódban állok és kopogok, aki beenged, oda bemegyek, vele leszek, ő meg én velem.”(Jel.3) Kérdezzük meg az Urat gyakran: mit tegyek? De a zajban nem halljuk meg!

Sajnos még más uraink is vannak, és észre sem vesszük őket. Uralkodhat rajtunk pl. a munkahelyünk, az érvényesülési vágyunk. A maximalizmusunk rab-szolgává tehet bennünket. A kényszeres takarítás, a szexualitás, az alkohol, a játék, a gyógyszer,...- vagy akár az indulat, az előítélet, a lustaság, a gőg. Előfordul, hogy ezek vezetik az éltünket, és észre sem vesszük! „Látom a jót, helyeslem, de teszem a rosszat” - mondja Pál apostol. —„Ki szabadít meg e halálra vált testtől? Hála Istennek Jézus Krisztus az aki megszabadít”. Róm.7.5-10. Jézusnak mindig odaadhatom a kulcsaimat, hogy az igazság ösvényén ve-

zessen. Minden nap újrakezdhetünk! A tegnapi hitem mára nem elég! A megváltás folytonosan történik velünk. Amióta Jézus mellett döntöttünk, naponta fel kell tenni a kérdést: Mit akarsz, hogy ma mit tegyek? Ma kell válaszolnunk. Tegyük le minden nap az életünket Jézus kezébe! Mindig attól függ a siker, hogy az eszközök kinek a kezében vannak.

*- Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit.
Ha a teniszütőt Serena Williams fogja, akkor
megnyeri a Világkupát.*

Attól függ, kinek a kezében van...

*- Egy bot az én kezemben arra jó, hogy elkergessem
a kutyákat.*

*Egy bot Mózes kezében, kettéválasztja a hatalmas
tengert.*

Attól függ, kinek a kezében van...

*- Egy parittyá az én kezemben egy gyermekjáték.
Egy parittyá Dávid király kezében hatalmas fegyver.*

Attól függ, kinek a kezében van...

*- Két hal és öt kenyér az én kezemben két halas
szendvics: a tízóraim.*

Öt kenyér és két hal Jézus kezében jóllakat ezreket.

Attól függ, kinek a kezében van...

*- Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy
madáretetőt.*

*A szögek Jézus kezében megváltást hoztak az egész
világnak.*

Attól függ, kinek a kezében van...

- Ahogy már észrevehetted:

“Attól függ, kinek a kezében van.”

*Tehát tedd le a törődöttségedet, a félelmeidet, az
aggódásaidat, a reményeidet, az álmaidat,
a kapcsolataidat, a családot és az egyházadat az
Isten kezébe,
hiszen tudod:*

Attól függ, kinek a kezében van.

Ismeretlen szerző

Ha az Úr a pásztorom - A halál sötét völgyében sem félek, mert Te velem vagy

Miért vezet bennünket Isten völgyeken, sőt a halál
sötét völgyén keresztül?

*Megkértem Istent, hogy vegye el büszkeségemet,
de Ő azt mondta: Nem.*

*Azt mondta, hogy büszkeségemet nem Ő veszi el,
hanem nekem kell feladnom azt.*

*Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de Ő azt
felelte: Nem.*

*Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás
mellékterméke. Nem kapni, megszerezni kell.
Kértem Istentől, hogy adjon nekem boldogságot, de Ő
azt felelte: Nem.*

*Azt mondta, csak áldását adhatja - a boldogság
rajtam múlik, hogy miként fogadom azt.
Kértem Istentől, hogy adjon lelki fejlődést, de Ő azt*

felelte: Nem.

*Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom, de
hajlandó megmetíteni, hogy egészséges és szép
legyen a gyümölcs.*

*Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni úgy,
ahogy Ő szeret engem.*

Erre azt felelte: Látom, már kezded érteni...

Kértem erőt...

És adott Isten nehézségeket, melyek erőssé tesznek.

Kértem bölcsességet...

És adott problémákat, hogy megoldjam azokat.

Kértem bátorságot...

És adott veszélyeket, hogy legyőzzem őket.

Kértem, adjon szeretetet...

*És Isten adott gondterhelt embereket,
hogy segítsek rajtuk.*

Kértem kegyelmeket...

*És adott Isten lehetőségeket, kapcsolódni a
kegyelemhez.*

Semmit sem kaptam, amit akartam.

Megkaptam mindent, amire szükségem volt.

És imáim meghallgatásra leltek.”

Henri Viscanti

A halál sötét völgye annyira nyilvánvaló, hogy néha nem is tudunk másra gondolni és másról beszélni. Különösen átéljük ezt a betegségben, a magányban. (Most a Covid járvány idején midannyian megtapasztaltuk ezt a sötét völgyet.) Sokszor nem bírjuk idővel,

energiával, egészséggel, kimerülünk. Ahogy szembenézünk a magánnyal, a betegséggel, a reménytelenséggel, a halállal, frusztrálódunk, megtöretünk. Megtörtségünket, sebezhetőségünket nem tudjuk megosztani senkivel, - közölhetetlen -, át kell ölelünk, el kell fogadnunk keresztünket.

Jean Vannier írja: „Minden ember a magányosság sebét hordozza a szívében, amely újra meg újra feltárul a balsiker pillanataiban, de mindenekelőtt a halál óráján. Csak ha képes vagyok elfogadni Istentől korlátaimat és ebből kiindulva elkezdek mások számára ajándék lenni akkor találom meg a békét”.

Sokan vannak, akik Istent tartják felelősnek a halálért, a szenvedésért, a betegségekért, igazságtalanságokért, sérelmeikért. Miért engedi meg, miért hagyja, miért nem avatkozik közbe, miért nem segít? Az Úr Izajás próféta szavaival válaszol: „Az én útjaim nem a ti útjaitok”. Iz.55.8. Keskeny a követők útja, de az életre vezet, az Örök életre. Ahhoz hogy a jó pásztor friss, tiszta forráshoz tudja vezetni a bárányokat, sokszor hegyes- völgyes utakon, veszélyes szurdokon kell áthaladniuk.

Ahogy a pásztort követő juhoknak, úgy Isten népének is ilyen hegyes, völgyes utakon át kell lassanként egyre magasabb körzetekbe jutnia. Keresztény életünkben gyakran vágyakozunk arra, hogy elszabaduljunk a mindennapi élet gondjaitól. Szeretnénk felemelkedni az élet mélységein, és egyszerűen mindig a magaslatokon járni Istennel. Szeretnénk meghitt

kapcsolatban lenni Istennel, csak Vele járni. Hegycsúcs-élményekre vágyunk, és irigyeljük azokat, akik feljutottak ezekre a magaslatokra és magasabb rendű szellemi életet élnek. Csakhogy gyakran téves elképzeléseink vannak ezzel kapcsolatban! Ha a Jó Pásztor életét figyelemmel kísérvük, láthatjuk, hogy nem palotában, hanem egy nyomorúságos istállóban született. Életében folyton meg nem értéssel találkozott.

Minden hegynek megvannak a maga völgyei, ezeknek a lejtői fel vannak szántva hasadékokkal, a tetőre csakis ezeken a völgyeken át vezet az út.

Azok tudnak másokat életük nehéz körülményei között vigasztalni és bátorítani, akik már maguk végig járták ezeket a sötét völgyeket. Azt mondja Pál apostol, aki meglehetősen sok szorongattatást, nehézséget élt át: „Sírtam a sírókkal, örültem az örülőkkel, mindenkinek mindene lettem.” Róm.12.15.

Amikor Isten megengedi, hogy sötét völgyekben járjunk, talán arra készít fel bennünket, hogy megtapasztaljuk az Ő közelségét, hagyjuk, hogy vállára vegyen bennünket, és ezt a tapasztalatot megosszuk azokkal is, akiknek még nem az Úr a pásztoruk. Sírjunk a sírókkal, örüljünk az örülőkkel... !

Legtöbbször nem akarjuk, hogy életünkben legyenek völgyek is. Félelemmel és irtózással riadunk vissza a völgyektől, pedig Isten éppen ezáltal tud sok áldást adni nekünk, és rajtunk keresztül másoknak. Mindannyiunk életében vannak sötét völgyek, hiszen maga a Jó Pásztor mondta: „A világon nyomorúságotok

lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot." (Jn. 16. 33.)
Ha tudom, hogy Jézus halad elől, ha hiszem, hogy Ő
a Golgota hegyén magára vette minden nyomorúsá-
gomat, minden bűnömet, akkor az én sötét völgyemet
is beragyogja a megváltás fénye.

A megváltás nem varázslás, hanem új lehetőség
megnyitása éppen ott, ahol az emberinek vége. Egy
új dimenzió feltárása, nem pedig a kemény valóság
megszüntetése. Ebbe a sötétségbe érkezik aztán a
megváltás hívó szava, a felhívás, hogy keserű létün-
ket másként éljük, más alapokból és más ígéretek-
ből kiindulva. Jézus a megváltás csodájával megtörtsé-
günket öröme nyíló kapuvá változtatja. Hadd idéz-
zünk ide egy kedves verset a tengerparti lábnyo-
mokról:

*Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
Két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy ő mindig ott járt énvelem.
De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen, ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha
Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezembe tettem,
s követődnek szegődtem, Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,*

*mindennap ott leszel velem.
S most visszanezve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma látszik
ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?”
Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért láttad csak egy pár láb nyomát, mert
a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”*

Izaiás próféta írja: „Mert ami betegségeinket Ő hordozta, a mi bűneink nehezédtek rá, az Ő sebei szerezték nekünk gyógyulást.” Jézus a kereszten így kiált: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Mt.27.46. Minden miértünket magára vette! Nehéz helyzetekben így tanít bennünket imádkozni: „Atyám kezedbe ajánlom lelkemet.” Jn.19.30. Húsvét hajnalán a búzamag, amely elhalt, termést hozott. A mi belső életünkben is megtapasztalhatjuk ezt, ahogyan a nagypéntek sötét völgyéből, a húsvéti titok által a megváltás magaslatára vezet.

*„Hogy világosságunk legyen,
azért fogyatkozott meg látásod.
Hogy részünk lehessen az egységben,*

*azért tapasztaltad meg az elválást az Atyától.
Hogy birtokba vehessük a bölcsességet,
azért lettél tudatlansággá.
Hogy ártatlanságba öltöztessünk,
azért lettél bűnné,
hogy Isten bennünk legyen,
azért élted át azt, hogy eltávolodik tőled.”*

Ch.Lubich

Ha az Úr a pásztorunk – vesszeje és botja megvigasztal engem

Keleten a pásztornál nincs más, csak egy vessző, meg egy bot. Ez a támadó- és védőeszköze, mind a maga mind a nyáj védelmében. A bot szinte a pásztor „meghosszabbított” keze. Erejének, hatalmának jelképe, valahányszor komolyra fordul a helyzet. Ez szolgál a nyájnak védelméül is, de ugyanezt a botot használja az engedetlen, csavargásra hajlamos bárányok fegyelmezésére is. A nyáj tudja, érzi, hogy a pásztor botja és vesszeje, nem csak fenytetésre alkalmas. A botja hatalma és ereje állandó vigasztalás is a számára, hiszen azt jelenti, hogy a pásztor bármilyen körülmények között meg tudja védeni őt.

Amikor Isten Mózeset, ezt a nomád sivatagi pásztort elküldte, hogy az egyiptomi fáraó szolgaságából megszabadítsa a népét, akkor a botja volt a ráruházott hatalom jelképe. Ezzel a bottal tette Mózes a csodákat, nemcsak azért, hogy meggyőzze a fáraót isteni

küldetéséről, hanem hogy nyugalmat és erőt öntsön Izráel népébe. A bot a pásztor terelő és hajtó, támadó és védekező eszköze.

Van azonban a botnak még más szerepe is - a pásztor kezében és nyáj érdekében -, mégpedig a fegyelmezés. Átvitt értelemben a Szentírásról is gyakran ezt mondják: "Ez a könyv távol tart a bűntől"! Mert bizony Isten Igéje gyorsan szívünk közepébe talál, hogy megdorgáljon és helyes útra térítsen, ha eltévelyedtünk. A 139. zsoltárban a következőket olvashatjuk: "Vizsgálj meg engem, ó Isten és ismerd meg szívemet és vezérelj engem az örökkévalóság útján!" Ha engedjük és alávetjük magunkat, Isten megvizsgál bennünket is Igéje által. Őt nem lehet "átejteni". Belát a felszín mögé, régi életünk titkait felkutatja, és feltárja mindazt, amiben meg kell változunk. Nem szabad félnünk ettől a vizsgálattól.

A pásztorbot magának a pásztornak is vigasztalást jelent. A fárasztó menetelések, hosszadalmas öröködések közben, arra támaszkodva nyer támogatást és erőt. Drága, vigasztaló társ a botja, segítség a kötelességeinek teljesítésében.

A vessző: az Ige. Ma, amikor annyiféle kusza bölcsekedés és egyéb tanítás hangzavarában élünk, a tiszta tanítás oktat arra, hogyan éljünk és viselkedjünk. Isten Igéje megvéd attól, hogy a sokféle tanítás zűrzavart támasszon a fejünkben, és önmagában véve elég ahhoz, hogy nyugalom támadjon bennünk.

A lelki élet mesterei mindig buzdítottak, hogy az Ige legyen életünk mozgatórugója. Szent Pál is fontosnak tartja, hogy „egymás hite által megerősödjünk”.

Amiként Isten vesszeje jelképezi Isten Igéjét, úgy ábrázolja ki a pásztorbot az Isten Lelkét. A pásztor a botjával megérinti, kíséri a bárányait. Ez az érintés biztonságot ad a bárányoknak. Az Istennel járó embernek maga Krisztus adja tudtára, hogy elküldi hozzá Szentlelkét, hogy az elvezesse minden igazságra (Jn 1 6,33). Ő figyelmeztet szelíden, gyengéden, de állhatatosan: "ez a jó út - ezen járjatok". Amennyiben engedünk szelíd unszolásának, biztonság, békesség és jólét érzése tölt el bennünket. Általa vagyok "kapcsolatban" Krisztussal. Eltölt az a határozott tudat, hogy az övé vagyok, ő pedig az enyém. A Szentlélek szüntelenül ébren tartja bennem annak tudatát, hogy Isten gyermeke vagyok és ő az Atyám. Mindez végtelenül vigasztaló, és megvan benne az "egységnek", "hozzátartozásnak" a tudata. A keresztény élet nemcsak bizonyos tanok elfogadásából és bizonyos tényekben való hitből áll. Valóban lényeges a Szentírás tényeinek elfogadása, de ezen túl hozzátartozik még az a személyes élmény, amelyben "első kézből" tapasztalom a Pásztor érintését, Szellemének munkáját az én szellememben.

Ha az Úr a pásztorom – „Megkeni fejem olajjal.”

A bárányok számára szinte elviselhetetlen a renge-

teg rovar, féreg és élősdí melyek a nagy melegben gyötrik őket. Életüket kínszenvedéssé teszik, szinte örületbe kergetik a jószágot ezek a legyek. Hogy szabaduljanak tőlük, szüntelen verdesik fejüket a fáknak, dühösen toporzékolnak, ide oda rohangálnak. Ez a sok izgalom súlyos következményekkel járhat. Ezért a jó pásztor olajjal keni be a bárányok orrát és fejét, hogy ezzel megvédje őket. És egy csapásra megnyugszanak a juhok, megszűnik az őrjöngő félelmük, izgalmuk. Háborítatlanul legelnek tovább.

A mi életünkben is vannak élősködők, vannak sebek. Vannak paraziták, rossz szokások, amik ellopják az időnket, energiánkat. Apró jelentéktelen bosszúságok teszik tönkre nyugalmunkat. Kicsi bajokból lesznek az embert űző, hajtó „gyulladásos betegségek”. Valami csekélység úgy felbosszant, hogy szinte kárt tennénk valamiben. Ilyenkor panaszáradat tör ki belőlünk. Mint a juhoknak, nekünk is szükségünk van „kenetre”, amely eltávolítja a legyeket, a parazitákat az életünkből. Isten Szentlelkének kenete gyógyíthatja, tisztíthatja a sérelmeket, amelyeknek ki vagyunk téve. Némelyek azt hiszik, hogy keresztény életünkben elég, ha csak egyszer, a kezdet kezdetén elnyerik a Szentlélek ajándékát. Pedig naponkénti csődjeink mutatják, hogy felkavart, megszorult szívünknek szüntelen szüksége van rá, hogy megszabaduljon a kínjójától. Ez pedig a köztem és a Krisztus közötti személyes kapcsolaton múlik. Egyedül Isten képes a Krisztus lelkületét kialakítani bennünk. Kizárólag a

Szentlélek tudja magatartásukat krisztusivá tenni. Egyedül Ő teheti meg, hogy a sérelmekre, bántásokra szelíd nyugalommal feleljünk. Szentlelkének törvénye szabadít meg bennünket a bűn és a halál törvényétől. Isten Lelkének naponta elnyert ajándéka fejleszti ki életemben az örömet, a megelégedettséget, a szeretetet.

A keresztségben és a bérálásban minden keresztény részesül ebben az ajándékban. Sok keresztény még sincs tudatában annak, hogy mit is kapott tulajdonképpen. A Lélek adott Jézusnak erőt, hogy hirdesse az Örömhírt a szegényeknek és gyógyítsa a betegeket. Hozzá hasonlóan minket is képessé tesz arra, hogy embertársainkkal új módon lépünk kapcsolatba, szóval és tettel egyaránt.

Jézus a halála előtti estén megígérte: elküldöm nektek a Lelket, a Vigasztalót, aki bennetek működik majd és képessé tesz arra, hogy folytassátok műveimet. Jézus ígérete pünkösd napján teljesült. De a Lélek kiáradása nem csupán egyszeri esemény volt néhány kiválasztott számára. A pünkösd folytatódik. A Lélek újból és újból kiárad a Jézusban hívő összes emberre. Minden szentgyónásban, szentáldozásban, minden jó imádságban kiárad a Lélek. Isten Lelke emésztő tűz, amely önzésünk hamvai alatt is újra felizzítja bennünk a szeretet parazsát. Pislákoló mécsesként, vagy lobogó fáklyaként is Őt dicsérjük szüntelen. Hívjuk Őt!

*Jöjj Szentlélek töltsd be a lelkem, bűneim salakját
égesd ki bennem! Szelíd társam vagy, áradó élet,
Titokzatos erő, mely szeretni készlet.*

Simon A.

Pál apostol szavai ránk is érvényesek: „A lelki adományok különfélék, de a Lélek ugyanaz. A megbízások is különfélék, de az Úr ugyanaz. Különfélék a csodatettek is, de Isten, aki mindezt mindenkiten véghezviszi, ugyanaz. A Lélek ajándékait pedig ki-ki azért kapja, hogy használjon vele...”(1Kor.12.11)

A Szentlélek legnagyobb adománya a szeretet. De a szeretettel együtt örömet, békét és új nyitottságot is kapunk az Evangélium iránt. Kérjük Jó Pásztorunktól ezt a kenetet.

Ha az Úr a pásztorom –, Asztalt terít nékem”

Amikor a zsoltár szerzője asztalról beszél, tulajdonképpen a nyári legeltetési időszakra utal. Ezek olyan távol eső, nehezen elérhető fennsíkok, amelyeket a gondos és fáradhatatlan juhtenyésztő előkészít a nyáj számára a nyári idősakra. Még kora tavasszal amikor a hó el se olvadt, már felderítő utakat tesz az egész vad vidéken. Nagy gonddal kutatja át a vidéket, szem előtt tartva, melyik részek lesznek a legmegfelelőbbek a juhok nyári táborozására. Sőt és ásványokat is visz magával, amelyeket bizonyos fontos pontokon elhelyez, hogy a nyári legeltetés idején a juhok

szükségeit szolgálják. Gondosan megvizsgálja, hol a legdúsabb a fű, ugyanakkor azt is megnézi, melyek azok a helyek, ahol mérgező növényfajták találhatók. Úgy állítja össze a legeltetési programot, hogy ezeket kikerüljék, vagy kiírtja az ártalmas növényeket. Fárasztó munka ez minden tavasszal, mégis ezzel „készítenek asztalt” az 'ellenség' előtt.

Mindennek mondanivalója nyilvánvaló a keresztény élet számára is. A bárányokhoz hasonlóan mi is valahogy úgy érezzük, hogy bele kell kóstolni mindabba, ami elénk kerül. Még akkor is, ha tudjuk, hogy használni semmiképpen nem használ, sőt olykor pusztító hatású is lehet. Mégis megpróbáljuk. Hogy végzetes lépésektől megvédjen, előttünk jár a Mester, és legyőz minden olyan ellenséget, amelyről tudja, hogy végezne velünk. Ennek tökéletes példája volt az az eset, amikor az Úr Jézus figyelmeztette Pétert, hogy a Sátán meg fogja kísérteni és megrostálja, mint a gabonát. Krisztus azt is megmondta, hogy ő imádkozott érte, hogy hite el ne fogyatkozzék a rá váró félelmetes helyzetben. Így van ez ma is. Jó Pásztorunk előttünk megy minden helyzetünkben, előre látja a bennünket fenyegető veszélyt, és imádkozik megmaradásunkért.

Mi is szüntelenül ki vagyunk téve a támadásnak.
Íme a sátán stratégiája:

Szeresd önmagadat teljes szívedből, teljes lelkedből, s minden erődből! A második hasonló, így szól: Szeresd minden embertársadat, akiből hasznod van,

az utolsó fillérjéig! Sohase gondolkozz... ezt hagyd másokra... Te csak azzal törődj, hogyan használj ki másokat! hogyan érvényesülj?! - ...tehetség nélkül... Mindig azt tedd, amit a többiek tesznek... amit az ösztönöd diktál... Élvezd az életet! Hisz azért van... Boldogok a gyűjtögetők, mert övék lesz minden; a képmutatók, mert mindenkit félrevezetnek; az önzők, mert övék a földi paradicsom; az élvezethajhászok, mert övék a mámor; a gyűlölködők, mert ők megtorolják sérelmeiket; a kárörvendők, mert övék a leg-tisztább öröm, hisz nincs benne irigység; az erőszakosak, mert ők érvényesülnek. Ha megütnek, üsd vissza tízszer! Törtess, könnyökölj, taposs el mindenkit! Álszent jámbor képpel vágj el, fúrj meg, fűrészelj el mindenkit, aki utadban áll... - lelkiismeret furdalás nélkül... Közben mindig nagyon ügyelj arra, hogy hitvány életedben a korrektség látszatát megőrizzed.

A Szentírás sokszor "ordító oroszlán"-nak nevezi, aki körülöttünk jár és lesi, kit nyelhetne el. Korunk társadalmában sokan nem törődnek a Sátánnal. Hajlamosak arra, hogy figyelembe se vegyék, vagy akár kinevessék, mintha mesebeli tréfás alak lenne. Egyesek még a létezését is tagadják. Ugyanakkor napról-napra észleljük könyörtelen támadásának következményeit, Látjuk a lerombolt, szétmarcangolt életeket, s rajtuk a Sátán munkájának nyomát, noha őt magát nem láthatjuk.

Jól tesszük, hogyha minden nap közelebb húzódunk Krisztushoz. Csak Nála vagyunk védve. Sokan és

sokszor kerülünk olyan bajba, amelyből önerőnkől nem tudunk szabadulni. Krisztus törődik velünk, azt akarja, hogy asztalánál felüdüljünk. Ez meg is történik, ha van elég belátásunk ahhoz, hogy ne távozzunk el Tőle, - a keresztyén közösségtől - mert csak úgy védhet meg.

Jó Pásztorunk előttünk ment. Ő - hozzánk hasonlóan - megkísértetett mindenben. Ismeri szenvedéseinket, szomorúságainkat, küzdelmeinket; Ő valóban a fájdalom embere, aki tisztában van bajainkkal. Gondot visel ránk, és együtt érez velünk, jobban, mint azt felfoghatnánk. Már ő is volt ilyen helyzetben, azt is tudhatjuk, hogy velünk van ebben a küzdelemben. Fontos, hogy amikor elhalad mellettünk, figyeljünk arra, amit szeretne mondani nekünk. Mert mindig van valami új mondanivalója számunkra.

Az „Elhagyott” Jézus tökéletesnek akar bennünket: Ő az egyetlen Mester és Ő kihasznál minden körülményt arra, hogy formáljon bennünket, hogy lekerekítse a jellemünk sarkosságát, hogy megszenteljen bennünket. Mindaz, ami körülöttem történik, miattam történik. Minden Isten szeretetének kifejeződése számunkra. Mélységes, isteni és hősi példáját adta a szeretetének. „Az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást”(Iz.53.) Nem mindig vagyunk tudatában annak, hogy Krisztus személyesen milyen mérhetetlenül nagy árat fizetett azért, hogy az Övéinek "asztalt készíthessen."

Amikor az Úr asztalánál vagyok a szentmisén,

amikor hálát adok szeretetéért és gondoskodásáért, fel tudom-e mérni magamban, milyen árat fizetett ő azért, hogy ezt az asztalt elkészítse számomra? Ekkor emlékezünk a legnagyobb és legmélyebb szeretetre, amely csak valaha volt a világon (eukarisztia). Feláldozott élete, kiontott vére a tökéletes önfeláldozás legtökéletesebb jelképe lett. Íme, ez a szeretet. Ilyen az Isten. Így cselekszik, így szabadítja meg az embert végső romlottságából, ostobaságából, öngyilkos ösztöneiből, amelyek közt vergődik tehetetlenül, hasonlóan az eltévedt juhhoz. Jézus Krisztus mondta, hogy Ő azért jött, hogy életünk legyen és bővelkedjünk. Amiképpen a pásztor szíve repes az örömtől látva nyája gyarapodását a magaslati legelőkön, úgy az én Pásztorom is végtelenül örvendezik, amikor látja, hogy "terített asztalánál" hogyan virágzik ki életem és lesz magasabb rendű, nemesebb életté. „Tesse a Szentlélek által élő és éltető test: életet ad az embereknek.”

„Az egyház azért birtokolja az Igét, a Szentségeket, az Eukarisztiát, hogy fönntartsa és erősítse a közösséget. E nagy szentség neve éppen ezért communio lett”(Szt. II.János Pál)

Szent Ágoston mondja: „Az Úr Krisztus ... az ő asztalán a mi békénk és egységünk misztériumát konzekrálta. Aki veszi az egység misztériumát, de nem őrzi meg a béke kötelékét, nem misztériumot fogad a maga javára, hanem bizonyítékot támaszt önmaga ellen.”

„Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján”

A Jó Pásztor gondja alatt a nyáj tudatában van kivételezett helyzetének. Történjék bármi, egyben biztos lehet: ott van mellette a Pásztor jósága és irgalma. Megnyugtatja annak a tudata, hogy rokonszenves, egészséges gondolkodású és értelmes Pásztor tulajdonában él. Hát akkor miért aggodalmaskodnék?

Vajon hány keresztény ember érez így Krisztus iránt? Hányan élnek abban a szilárd meggyőződésben, hogy bármi történjék velük, a jóság és irgalom követi őket? Aki Krisztus szerető gondoskodását elfogadja, annak az életében nem lehet olyan baj, nyomorúság, hogy a látszólagos zűrzavarban jó dolog ne jöjjön ki a végén ránézve. Ezt jelenti, ha meglátom mesterem jóságát és irgalmát az életemben. Ez lett hitem és Benne vetett bizalmam alapja. Szeretem Őt, mert Ő előbb szeretett engem! Naponta újra elmélkedem jóságán, irgalmán és együttérzésén. Mivel Jézus Krisztus ilyen, azért érzem magam biztonságban. Bizalmam alapja, hogy tulajdonaként szeret engem. Rendületlenül meg vagyok győződve: minden előforduló esetben Ő megtudja tenni azt, ami számomra a legjobb, a leghelyesebb. Tegyük fel a kérdést magunknak: vajon ez az áradó jóság és irgalom megrekedhet bennem? Nem kell-e továbbadnom másoknak? De igen! És ennek megvan a maga módja,

ami sokszor kikerüli a figyelmünket. Életem egészen gyakorlati módon továbbadhatja ezt a jóságot és irgalmat mások számára. Ahogyan Isten jósága és irgalma követ engem életem minden napján, úgy áraszthatok magamból jóságot és irgalmat, amerre csak járok. Hogy mennyire értékelem Isten irántam való jóságát és irgalmát, annak egyetlen gyakorlati mértéke az, amilyen mértékben én magam jó és megbocsátó tudok lenni másokkal szemben. Ha nem vagyok képes megbocsátani és baráti jobbot nyújtani a bukott embereknek, akkor egészen bizonyos, hogy igen keveset tudok Krisztus irántam való irgalmáról. A keresztények közötti szeretet hiánya teszi ma az egyházat ilyen unalmas, langyos intézménnyé. Az emberek jönnek, hogy szeretetet találjanak, és csalódottan távoznak, mert langyos unalmat éreznek.

Aki azonban személyes tapasztalatból ismeri Isten jóságát, az meleg szeretettel és jóssággal fordul mások felé. Ezáltal jót tesznek velünk is, ami még fontosabb- Isten dicsőségét szolgálják: áldásul lesznek az Úrnak.

Ha az Úr a pásztorom - Az Úr házában lakozom mindörökké

Valami mélységes nyugalmat és megelégedettséget sugároz ez az utolsó mondat. Tulajdonképpen amit itt a zsoltáros háznak nevez, az a Jó Pásztor családja, háza népe. Nem csak a Pásztor van mindig

jelen juhai között, hanem a juhok is szüntelen látni kívánják Őt. Állandó bizonyosságunk, hogy Mesterünk jelen van. Ez a tudat megsegít minden nehézségben és veszedelemben, ugyanakkor szüntelen biztonságérzetet ad a szívünkbe. Keresztény életünkben ez a gondolat érvényesüljön: „Élj mindig Isten jelenlétének tudatában!”

A Szentlélek által valóságos élményünk és tudatos tapasztalatunk lehet Krisztus jelenléte az életünkben. És ez már az örök életre utal: „és az Úr házában lakozunk mindörökké”...

Jézus iskolájában:

VI.

Jézus iskolájában:

P.Ernst Sievers és Gerhard Lohfink myomán

1.

Meg akarjuk tanulni mit jelent tanítványnak lenni. Jézus tanítványa az az ember, aki elismeri Őt Mesterének. Aki tőle önkéntes függésben éli az életét. A tanítványban a Mester gondolatai élnek, nem saját elképzeléseit akarja megvalósítani. Engedi Őt maga előtt járni, mindegy, hogy az út hova vezet.

Ám túlságosan könnyen viselkedünk úgy, mint Péter, amikor Jézus arról beszélt, hogy mennyit kell szenvednie: Ments Isten, Uram! Ilyesmi nem történhetik veled.”(Mt.16.22.) Péter itt át akarta venni az irányítást, és ezért nagyon kemény szavakat kellett hallania: „Takarodj tőlem sátán.”(Mt.16.23.) A tanítvány kész arra, hogy a vezetést átengedje Jézusnak, mindenben, ami csak adódik az életében: egészségben és betegségben, sikerben és sikertelenségben, világosságban és sötétségben, tűzön-vízen át.

2.

A tanítvány elfordul minden rossztól. „Senki két Úrnak nem szolgálhat.”(Mt.6.24.) Nem tehetünk egyszerre jót is meg rosszat is. Nem követhetjük Jézust a „világ világosságát” (Jn. 8.12.) úgy, hogy ugyanakkor a bűn és az önzés sötétségében maradunk. Amikor

pünkösdi reggelén, lenyűgöző beszéde után megkérdezték Pétert: „Mit tegyünk hát testvérek”? Ő azt felelte: „Tartsatok bűnbánatot és keresztkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára.” (Ap.csel. 2.37.)

A tanítványsághoz tartozik a készség, hogy amennyire csak telik tőlünk, minden bűnös szokással szakítsunk. Gyengék maradunk, mert saját erőnkől nem tudjuk a bűnt elkerülni. De Jézus tanítványaként újra és újra Mesterünkhöz vihetjük kudarcainkat és átadhatjuk Neki. Ő meg fog ajándékozni minket jóságával és bocsánatával. (vö. Fil. 3.9.)

3.

Nem lehetünk Jézus tanítványai, ha nem szakítunk időt arra, hogy Rá hallgassunk, Nála legyünk. Jézus azt mondja nekünk: „Már nem mondalak titeket szolgálóknak. Barátainknak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam.” (Jn.15.15.) Nem lehetünk barátok, ha sohasem időzünk együtt. Ha nem beszélünk egymással, nem hallgatjuk meg egymást. A tanítvánnyá válás lényegéhez tartozik az, hogy nem csak most, hanem az egész életünk folyamán tartsuk meg naponta azt a „csendes időt”, amit Jézussal töltünk, amikor Vele találkozunk, Őt hallgatjuk. Jézus személyes példát adott nekünk arra, hogy egy nagyon intenzív, sok elfoglaltsággal teli életben hogyan lehet állandó összeköttetésben lenni az Atyával. Ez sokszor nagyon korai felkelést jelentett, vagy

azt, hogy távoli magányos helyeket keresett fel az imához. (Lk. 5. 16., 9.28.)

Hogyan imádkozzunk úgy, hogy Jézussal találkozzunk és megtapasztaljuk jelenlétét?

A legegyszerűbb módszer az, hogy elolvassuk a Szentírás egy részletét (pl.Jn.4.5-9.) aztán elképzeljük az egész jelenetet. Nem nehéz belsőleg átélni azt, ahogy Jézus Szamariában a kút szélén ül. A következő lépés az, hogy belépünk a jelenetbe és magunk is átváltozunk szamariai asszonnyá, beszélgetni kezdünk Jézussal, meghallgatjuk, csodáljuk és imádjuk Őt. Egy ilyen dialógusban megbeszélgethetjük Vele egész életünket, terveinket és gondolatainkat, sikereinket és kudarcainkat. Ehhez hasonlóan az Evangélium valamennyi szakaszát át lehet alakítani imádsággá és életté, tehát azzá, ami ma történik és ma hat. Ezen a módon tudjuk megtapasztalni Jézust. A Szentírást olvasva akkor érthetjük meg üzenetét, ha nem történelmi leírásnak vagy távoli múlt eseményéről szóló beszámolóknak tekintjük, hanem Isten személyes üzenetének, amely éppen ma, éppen hozzám szól. Választhatunk egy-egy ígét, mint irányítót: egy napra, egy hétre, egy hónapra.

4.

Más tanítványokkal együtt közösségben vagyunk. Senki sem lehet tanítvány csupán egymaga. Az ember könnyen elgyengül egyedül, és könnyen feladja az elhatározását. Ahhoz, hogy kitartsunk, szükségünk

van mások segítségére és biztatására, azokéra, akik velünk együtt járnak ezen az úton. Jézus új parancsa a norma: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket. Senkinek nincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja barátaiért” (Jn.15.13.) Hogy valaki igazi tanítvány-e vagy sem, Jézus egyetlen bizonyítékként kiemeli a szeretetet és a tanítványok közötti jó kapcsolatot. „Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn.13.35.) Lehet, hogy valaki minden nap óráig imádkozik, vagy akár a Biblia minden fejezetéből tud idézni, sőt akár jeleket és csodákat is tesz, ezek azonban mind együttvéve sem bizonyítják, hogy Jézus tanítványa lenne. Az egyetlen szilárd bizonyíték, hogy valaki Jézus tanítványává akar lenni, a konkrétan megnyilvánuló szeretet.

Hajlandó vagyok-e a jogaimhoz való ragaszkodás helyett másokért lemondani arról, ami jogosan megillet? Az ember ebben a szeretetben megszabadul a büszkeség minden sallangjától. Azt az embert, aki nincs eltelve önmaga fontosságával, nem lehet megsérteni.

Nem óhajtunk többé főnököt játszani, hanem készek vagyunk az alacsonyabb helyet elfoglalni. Ezen az úton eltűnik mindennapjainkból a szüntelen lázadozás és feszültség. Az alázatos lélek egyik fő ismertetőjele az, hogy nem hajszolja az érvényesülést.

Ha Jézus tanítványai vagyunk, nem bűnbakot keresünk embertársaink között, akikre ráfoghathjuk szeren-

csétlenségünk okát. Ahelyett, hogy mindenáron ragaszkodnánk akaratumk véghezviteléhez, megtanulunk engedelmesen alkalmazkodni Isten akaratának.

5.

Az újszövetségi közösségek Jézus követésében
Az első századok keresztény közösségei vonzóak voltak, Isten jelei voltak a világban. Mert abból lehetett megismerni őket, hogy „hogyan szeretik egymást”. (Ap.csel. 4.32.) A keresztény közösség Isten ecclesiájának nevezte magát. 1.Kor.15.9. Ecclésia a görög nyelvben nyilvános, hivatalos gyülekezetet jelent. Hasonlóan öntudatról árulkodik egy másik kifejezés, amelyet szintén használtak: „A szentek”. Szent Pál sokszor így kezdi leveleit: Üdvözlöm a szenteket. Azaz üdvözlí a szentségre meghívottakat, akik már hordozzák magukban és maguk között a szentet. Az ősegyház pünkösdkor vált egyházzá. A Lélek fogta össze a közösséget. Ő volt a forrása. Tanítványnak lenni azt jelentette: Jézus közösségében élni. Éppen ezért tagjai egymással új kapcsolatba kerültek. Megszűntek a privilégiumok. „Nincs többé rabszolga vagy szabad, görög vagy szittyá.”(Gal.3.28.) Isten népében ennek nincs jelentősége. Szent Pál tudta ugyanakkor, hogy esendő emberekből áll a közösség. Azt akarja, hogy értelmes kommunikáció legyen a tagok között, akarja, hogy bátorítsák, vigasztalják, helyreigazítsák, tanítsák egymást, gondoskodjanak egymásról. Egyszóval éljenek egymásért. Tud-

juk, hogy nem szabad túlidealizálni az ősegyház képét, elég csak elolvasni a Korintusi levelet... De azért egy pár dolgot fel tudtak mutatni. Például 100 év alatt több millió követője lett a közösségnek. Nem a teológiai főiskolák magas színvonala miatt, hanem mert Lélekből és hitből éltek.

Az újszövetségi közösségek sohasem gondoltak arra, hogy minden embernek testvérei legyenek, vagy naiv álmoként egyszerre milliókat átöleljelek. Nagyon józanul megkísérelték, hogy a testvéri szeretetet először saját köreiken belül valósítsák meg, de fokozatosan próbálták a határokat kifelé tágítani. Így egyre több embert vontak be közösségükbe. A keresztény közösségnek inkább kisebbségben kell maradnia, de egyértelmű identitással, semhogy elvilágiasodott egyház legyen azzal a szándékkal, hogy hatékony legyen a világot megváltoztató szándéka.

6.

Közösségek az ősegyházban

A keresztény közösségek, bár természetesen érvényesek voltak rájuk a szociológia törvényei, struktúrájukat mégis az Evangélium szelleme határozta meg. Testvériség, vagyonközösség, személyes szeretet. Tagjai számára elsődleges, primér közösségeké váltak. Az ilyen közösség alakítóan hat tagjaira, erőt ad nekik arra, hogy egy egészen más gondolkodású világban is saját közösségük szellemének megfelelően legyenek képesek látni, ítélni, cselekedni. Az

első századokban - mondják sokan - még csak kísérleti, embrionális fázisban volt mindez. A kezdetek utópisztikus törekvései megvalósíthatatlannak tűnnek. Ez azonban nem egészen így van. Ez a „kontraszt társadalom” egészen a harmadik századig létezett! Az ősegyház közösségei úgy voltak jelen a világban, mint Isten jelei. Mint testben a lélek, ahogyan a Diogenetosz levélben olvashatjuk: „A keresztényeket sem területi, sem nyelvi szempontból, még faji szempontból sem lehet megkülönböztetni a többi embertől. Sehol nincsenek olyan városok, melyekben, mint sajátjukban laknának, nincs külön nyelvük sem, melyet beszélnének, nincs sajátos, rájuk jellemző életmódjuk. Görög és barbár városokban egyformán laknak, kinek mi jutott osztályrészül. Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként; mindenben részt vesznek polgárokként, de mindent elviselnek, mint idegenek; bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra. Mint mindenki más, házasodnak, gyermeket nemzenek, de a magzatot nem hajtják el. Közös az asztal, melyhez letelepednek, de nem közös az ágy. Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk. Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. Mindenkit szeretnek, mindenki üldözi őket. Félreismerik őket, elítélik őket; halálra adják őket, de életre támadnak. Szegények, és sokakat gazdagítanak (vö.: 2Kor 6,10); mindenben szűkölködnek, és mindenben

bővelkednek. Gyalázzák őket, és a gyalázatban megdicsőülnek; káromolják őket, és megigazulnak. Szidják őket, és ők áldást mondanak (vö.: 1Kor 4,22). Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban.”

Alapjában ez volt az ókori egyház missziós stratégiája. A missziós propagandát sem zárták ki, de a Konstantin előtti időben a kereszténység a csodálatos növekedését nem szervezett missziós törekvésekkel érte el, hanem egyszerű jelenlétével. Tertullianus írja: „Nemcsak igaz tanításunk van, hanem igaz gyakorlatunk is, - és a kettő szoros összefüggésben van. A keresztények testvérnek szólítják egymást, mert egy Atya gyermekei vagyunk.” Ugyancsak Tertullianus mondja: „Ha nektek pogányoknak kényelmetlen is, mégis szeretjük egymást kölcsönös szeretettel, mert tőlünk a gyűlölet idegen. Ezért nevezzük egymást testvérnek és ezért irigyeltek is bennünket. De mi az egy Atyaisten gyermekei vagyunk, társ kiválasztottak a hitben, társörökösök a reményben. Ti ellenben nem akarjátok egymást egyáltalán ismerni, dühöngtök kölcsönös gyűlöletben és nem ismeritek testvérnek egymást. A börtönök tele vannak embereitekkel, a keresztény azonban csak akkor van ott, ha vallása miatt vádolták be.”

Ki merné ezt ma állítani? Talán azt is jelenti ez: ilyenek vagyunk, ilyenek szeretnénk lenni. Nagy hiba lenne ezeket az írásokat azért közömbösíteni, mert a mi szkeptikus rezignált közösségeinkben az Evangélium komolyan vételét már nem tartjuk lehetségesnek. A

keresztény hit igazságát csak úgy lehet felragyogtatni, ha a keresztény gyakorlat révén felragyog. Az ókori egyház tudta ezt és egész létével jelezte az Evangélium világosságát.

7.

„A Lelket el ne fojtsátok:”

„Az a közösség amely nem emelkedik ki a világból, amely már nem „idegen” azaz nem zárandók ebben a világban, amely valamely néppel, fajjal, párttal vagy kultúrával azonosítaná magát, amely introvertált, csak befelé fordul, és már nem sugárzó, nem dinamikus, nem evangelizáció, nem mozgékony, - ellenkezőleg: statikus közösség, amely öncéllá, a gettóvá, maradvánnyá vált, ahelyett, hogy kovász, jel és szentség lenne mindenki számára, - az ilyen már nem Krisztus közössége. Az a közösség, amelyben nem hallgatják már meg a Lelket, amely megmerevedett az irányításban és a bürokráciában, amelyben a karizmák megfulladnak, vagy megfojtják őket, amelyben az Úr szavait nemcsak, hogy nem veszik már komolyan, de „helyreigazítják” azokat, amelyben a liturgia mágikus rítussá merevedett, amelyben a hivatal már nem aláztos szolgálat, hanem uralkodás, és amelyben már nincs meg a tanúságtevő szeretet, nem az a közösség, amelyre Jézus gondolt. De ahol legalább az egyik komolyan megvalósul mindezek közül, ott az Ő közösségének csírája már jelen van és hat”.

Klostermann: Kirchen In der Stadt- Herder .

A II. Vatikáni Zsinat, „Öröm és remény” c. dokumentumának 37.fejezetében olvashatjuk:

„Az Isten Igéje ugyanis, aki által lett minden, megtestesült, itt lakott az emberek földjén, vagyis ízig-vérig emberként lépett be a történelembe, azt magához emelve és önmagában újra összefogva. Ő nyilatkoztatta ki nekünk, hogy az Isten szeretet (1 Jn 4, 8), egyúttal arra tanít minket, hogy az ember tökéletességének, és következőleg a világ átalakításának alap-törvénye az új parancs: a szeretet. Biztosítja tehát azokat, akik hisznek az isteni szeretetben, hogy a szeretet útja minden ember előtt nyitva áll, és hogy nem hiábavaló törekedni az egyetemes testvériségre. Arra is figyelmeztet, hogy a szeretet nem várja nagy tettek alkalmait; a szeretetet mindenekelőtt az élet köznapi helyzeteiben kell gyakorolni.”

A Szentlélek minden korban vezeti egyházát. A második században Tertullián így ír: „A mártírok vére, a kereszténység magvetése” lett. Amikor az egyház „felszabadult az üldözések alól” a Szentlélek szerzetesteket küldött, és a bencések, ciszterek, ferencesek, jezsuiták és a többi rend által újra felhívta a lényegre a figyelmet. A Szentlélek ma is tevékeny..

A szivárvány útján

VII.

A szivárvány útján

Chiara Lubich nyomán

„Az Evangélium üzenete világos: ahhoz, hogy megéljük a szeretetet, szeretetté kell lennünk, és így létrehozzuk a szeretet civilizációját. A léleknek arra kell törekednie, hogy a lehető leggyorsabban másik <Jézussá> váljon... Jézusként éljen a földön. Adjuk oda Istennek emberségünket, hogy felhasználja arra, hogy szeretett Fiát újratámassza bennünk”

Az egyház tanítása szerint a keresztség és a többi szentség végbeviszi ezt az átalakulást, de szükség van a mi válaszukra, a mi elkötelezettségünkre is. Másik Jézusnak lenni annyit jelent, hogy Jézus gondolatai, érzései, magatartása lakik bennünk. Hogy lehet ezt elérni? Úgy, hogy az Ő iskolájába járunk. A megélt Evangélium mindannyiunkat újraevangelizál: Jézus énbenem és Jézus tebenned – létrehozza a szeretet kölcsönösségét. Megszületik, és elemi erővel tör felszínre a szeretet a világon bárhol. Látható, tapintható, és közösséggé válva alkot, teremt, alakít, terjed. Újfajta közösségi élet jön létre, melynek lényege: a kölcsönös szeretet. Minden életformához kellenek szabályok, törvények. Lehetne a mi életünk ren-

dezőelve a szeretet?

„A szeretet fény, olyan fénysugár, amely egy vízcseppen keresztül tárul fel, a szivárványban, melynek hét színében gyönyörködhetünk. A fénynek pedig minden színe végtelen sok árnyalatban mutatkozik meg. És ahogy a szivárvány vörös, narancs, sárga, zöld, kék, indigó, ibolyaszínű, úgy a szeretetnek – Jézus életének bennünk – különböző színei vannak. Másképp jut kifejezésre az egyikben, mint a másikban. Ahogy a szivárványnak hét színe van, az új közösség élete is hét nézőpont szerint rendeződik el. Mindegyik a szeretet kifejeződése. Chiara Lubich Új úton című könyvéből idézünk:

- I. A szeretet, a lelki és anyagi javak közössége;
- II. A szeretet – ami árad, kisugárzik;
- III. A szeretet – ami Istenben gyökerezik és az imán keresztül Hozzá emelkedik.
- IV. A szeretet – ami gyógyít, ápol, tehát egészség lelki és fizikai értelemben;
- V. A szeretet – ami összegyűjti az embereket a közösségben, és otthonná válik;
- VI. A szeretet – ami gondolat és bölcsesség, mely, mint a fény, behatol és látni enged;
- VII. A szeretet – ami sokakat eggyé tesz, létrehozza az egységet.

A szeretetnek ezek a kifejezési formái rendezik a közösség életét és annak minden megnyilvánulását.

Ha tehát az élet minden kifejeződésének – aspektusának – alapja a szeretet, ha létünk minden megnyilvánulásában Jézus él bennünk, akkor életünk csodálatos egységgé válik. Így minden szeretetből fakad, a szeretetben gyökerezik. Minden a bennünk élő Jézusnak a kifejeződése. Szent Ágoston írja:

„Ha hallgatsz, hallgass szeretetből.

Ha beszélsz, beszélj szeretetből.

Ha figyelmeztetsz, figyelmeztess szeretetből.

Ha megbocsátasz, bocsáss meg szeretetből.”

Ezáltal az emberi lét vonzó és lenyűgöző lehet, nem unalmas és lapos, mint amikor egymástól független különböző részekből áll. Az egymástól elkülönülő pillanatok nem töredeznak szét, nem lesz megosztott a tevékenységünk. Egyetlen dolgot él ez az életforma: a szeretetet, annak különböző megnyilvánulásaiban. Szeret, amikor dolgozik, amikor vásárol, amikor imádkozik, amikor szenved, amikor eszik vagy alszik, amikor tanul és gondolkodik, amikor a családjával van, vagy épp másokkal, amikor mond valamit, vagy épp hallgat. Nem válik külön többé a magánélet és a közélet, nincs ellentmondás a kapcsolatok terén a barátokkal, a családdal és az ismeretlenekkel, mert mind ezt az egyesíti, hogy mindenkiben az „Evangélium jelöltjét”, látja.

Olyan átfogó (globális) rendezőelv ez, amelyben a tagok bár különbözőek és különállóak, érintkeznek

egymással, és kiegészítik egymást egy közös cél érdekében. Ezért van az, hogy minden egyes tag, minden rész egyetlen a maga nemében, de csak annyiban, amennyiben közösséget alkotva, szeretetkapcsolatban áll a többiekkel. És ha szeretetkapcsolatokban nehézségek vagy konfliktusok jelentkeznek, akkor a szeretet is egyre erősebb a szeretetben való megküzdés után, mert a nehézségtől megtisztított szeretet az egyedüli elem, ami képessé tesz az újrakezdésre, ami helyre tudja állítani a bizalmat, ami begyógyítja a sebeket. Vegyük sorra a fehér fény ragyogásának a szivárvány színeiben megjelenő sajátosságait.

Piros: -a szeretet- megosztja lelki és anyagi javait

Példaképeink az első századok keresztényei, akikről az Apostolok Cselekedetei azt írja, hogy mindenük közös volt, egy volt szívük-lelkük. A IV. században Szent Jeromos így ír: „Adós vagy mindazzal, ami élelemben, ruházatban meghaladja azt, amire szükség van”. Sőt már Szent Pál is megmondta: „Nem arról van szó, hogy ti szűkölködjetek azért, hogy mások jól lakjanak, hanem hogy egyenlőség legyen.” (2Kor 8,13) „Egy szív, egy lélek vagyunk” – egy test - így éljük meg az egyházat.

Ha ezt a „szentháromságos életet” éljük, a szentek közösségét, akkor értjük meg, hogy az ilyen élet természetes következménye, hogy szellemi vagy anyagi

javainkat nem tartjuk meg magunknak, hanem megosztjuk. Akik megismerték Istent, a Szeretetet, fontos, hogy életüket az első keresztyének példájára rendezzék, akik odatették a tanítványok lába elé vagy onukat, a tanítványok is mindenüket odatették.... Isten arra hív, hogy folytassunk harcot önzésünk ellen, a fösvénység ellen. A világ akkor tér meg, ha látja a kölcsönös szeretetet. Meg kell találnunk a módját, hogy minden bekerüljön a keringésbe, hogy odaadjuk fölöslegünket, amit más jobban tudna hasznosítani. Lesz, aki sokat ad, lesz, aki keveset, lesz, aki kér. Ki nyer ezen? Mindenki, mindenekelőtt mi magunk, akik adunk! Mert Isten országát kapjuk cserébe. Nehogy elveszítsük az Isten országát, mert megtartunk valamit, amit oda kellene adni! Ha, - mint azt a Szentírásban olvashatjuk -, egy pohár víznek is meglesz a jutalma, mekkora jutalmat kap az, aki mindent odaad. Ha ezt a lelkületet éljük, akkor ez az életforma természetessé lesz a közösségeinkben, a nagyobb családban, és kisugárzik. És ha egy plébánia (egy iskola, vagy óvoda) így él, van-e ennél nagyobb prédikáció? Ez volt az első keresztyének ereje: egy család voltak. Nagyon megszoktuk, hogy magunknak éljünk.

Amíg életünk át nem alakul belülről, addig sem emberileg, sem kegyelmileg nem vagyunk alkalmasak arra, hogy megújítsuk a ránk bízottakat. A kisebb egyházak a tizedet ma is komolyan veszik, áldás is kíséri őket. „Adjatok és nektek is adnak. Amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek majd nektek is”.Lk.6.38.

A Teremtés könyvében olvassuk: „Hajtsátok uralmatok alá a Földet, műveljétek, őrizzétek azt.” II. János Pál pápa írja: „Az édenbe helyezte az Isten az embert, hogy művelje és őrizze azt. Isten akaratának teljesítése, de az ember kiteljesedésének az eszköze is a kreatív munka.”

Nagy lehetőséget látunk benne, hogy kibontakoztassuk, megvalósítsuk önmagunkat. Lehetővé teszi, hogy tetteinkkel hozzájáruljunk a teremtettséghez. Lehetőséget kínál arra, hogy Jézust szolgáljuk a közösségben és lehetővé teszi, hogy megosszuk javainkat. A munka mély értelmet ad az életnek, és állandó öröm forrása lehet, mert az alkotás örömmel tölt el. A bencés szerzetesek kiemelik a munka fontosságát. Szent Benedek híres jelmonda: „ora et labora”: imádkozzál és dolgozzál.

Néha úgy tűnik, hogy a munka az ima mellett egy kiegészítő tevékenység, vagy egyszerűen csak a megélhetéshez szükséges számunkra. Jézus dolgozó ember volt, nem csak mellékesen tevékenykedett, Ő bizonyosan nem ímmel-ámmal végezte munkáját.

A munka, a megszentelődés helye: a szerzetesnek a harang, a munkásnak a gyár szirénája... meghívás, hogy jól tegyük Isten akaratát.

Az Úr arra hívott, hogy Ő legyen első helyen az életünkben. Egyetlen dolog sem szoríthatja ki Őt erről a helyről. Nemcsak anyagi dolgainkat tehetjük közösbe, hanem lelki javainkat is, indításainkat, kegyelmi meglátásainkat, gyengeségeinket. Tehát nem pénz kérdé-

se ez, hanem a lelki szegénységé. Hol van a szívünk? Ha valami elválaszt Istentől, azt el kell vágni. Mernünk kell kérni! Észre kell vennünk testvérünk igényét, hiányát. A Gondviselést aktiválnunk kell!

Narancs: A szeretet kiárad

Túl gyakran hisszük azt, hogy Istent szeretni csak annyit jelent, hogy vallásos körökbe járunk, hosszan imádkozunk, vagy szentségimádást tartunk. Pedig a vallásosság nem csak ez. Ez lehet vallásosság, de nem élő hit. Része az is, hogy megkeressük az elveszett bárányt, mindenkinek mindenévé leszünk. Azt kívánjuk a többieknek, amit saját magunknak szeretnénk. Az Úrnak szüksége van ilyen tüzes lelkekre: Don Bosco szobájának a falán ez a jelmondat volt kiírva: „Domine da mihi animas!”: Uram adj nekem lelkeket! Jézus főpapi imájában azt kéri az Atyától: „Legyenek mindannyian egy, amint Te bennem vagy és én Tebenned, úgy legyenek Ők is egyek mibenünk.” (Jn 17,21) Hogyan valósulhat meg ez?

Különösen két ige foglalja össze Jézus erre vonatkozó üzenetét: „Tüzet hoztam a földre, és azt kívánom, hogy fellobbanjon!” (Lk 12,49) „Arról ismerjék, meg hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást.” (Jn 13,35) Az apostolkodás nem hittérítés, propaganda, vagy meggyőzés, hanem a kölcsönös szeretet gyümölcse, illetve a kölcsönös szeretet az a tűz, ami tüzet gyújt a lelkekben. Nem tehetünk tanúságot Is-

tenről, a tűzről, csak akkor, ha az Ő szeretete bennünk és közöttünk van. (vö. Mt 18,20) Mert akkor vagyunk mi a „másik Krisztus”. Az apostolkodást tehát nem lehet csinálni, hanem tűznek kell lennünk. Ha felfedeztük Istent és Érte élünk, akkor akár hallgattunk, akár beszélünk, életünk hatni fog azokra, akik Isten után vágnak. A szerzetesek ezért hordanak habitust (rendi ruhát), amely külsőleg is, szavak nélkül is mintegy kiáltja, hirdeti Istent a világnak. Azt tanítja ez, hogy a mi korunkban, a mi „egyenruhánk”, habitusunk, ami Istent kiáltja a világnak: az egység és a kölcsönös szeretet. Minden találkozás alapja a kölcsönös szeretet. Ha megszólalunk, előtte megerősítjük az egységet, szövetséget kötünk, és ezt minden nap megújítjuk. Hogyan valósítsuk ezt meg?

1. Éljük a főparancsot! A fának van gyökere és van lombkoronája. Az Isten iránti szeretetünk a gyökér, a felebaráti szeretet a lombkorona, amelyben a gyümölcsök is megjelennek.

2. Váljunk folytonos szemlélődökké, keressük, szeressük Istent mindenben!

3. Érezzünk együtt, váljunk egygyé a felebaráttal! Legyünk „üresek” vele szemben, ahogy Jézus is kiüresítette önmagát, (Fil 2,6) Az igazi szeretet kölcsönös-séget ébreszt.

4. Hallgassuk végig - a legvégsőig - embertársainkat, sietség nélkül, a válaszdadás vágya nélkül, és anélkül a szándék nélkül, hogy megtérítsük őt! Legelőször attól (a kényszertől) szakadjunk el, hogy min-

denáron meg akarjuk győzni őt!

5. Egyszerre egy testvért szeressünk, próbáljunk meg teljesen ráfigyelni - és csak rá - az előttünk álló testvérré. Ha bennünk marad az előző találkozás „érzelmi emléke”, ez azt jelenti, hogy önmagunkért szerettük őt, és nem Jézusért.

6. Nem sokat érnek a szavaink, ha előtte nem igazoltuk ténylegesen nap, mint nap, hogy készek vagyunk „mindent adni” a mellettünk lévőkért, a testvérünkért. Ha szólunk, akkor ne túl bőségesen beszéljünk, csak annyit, amennyi igazán fontos, hagyjunk még szomjúságot a másikban, a még nem ismert igazságok iránt. Tanuljunk meg hallgatni! Hallgassunk egész szívvel! Halljuk meg nemcsak azt, amit mond, hanem azt is, amit nem tud kimondani, de mondani szeretne! Jakab apostol írja: „Legyen minden ember készséges a hallgatásra és késedelmes a szólásra.” Jak.1.19.

7. Tanuljunk meg nézni! Úgy nézzünk embertársunkra – akivel éppen szemben állunk –, hogy fogadjuk be őt a szemünkkel és a szívünkkel is! Úgy, ahogy Isten néz minket, úgy, hogy érezze, teljesen elfogadjuk őt.

8. Aki épphogy megismerte az igazságot, azt nem szabad magára hagyni. Ha elérkezettnek látszik az idő, kapcsoljuk másokhoz, közösséghez, hogy az egy test tagjának tudja magát.

9. Ne sajnáljuk az időt egyetlen személyre sem! Lélektől lélekig haladunk előre. Egy lélek megér annyit,

mint az egész világ. Meglepő, hogy Jézus, akinek az egész világhoz szólnia kellett, ráért személyes beszélgetésre, kapcsolatra: a Tizenkettővel, Nikodémussal, Lázárékkal, a samariai asszonnyal, Zakeussal. És Szent Pál apostol? Személytől személyig evangelizált.

10. Az apostolkodás mindig a Lélek vezetésével történik, Aki a közösségben megjelenik. Ha egyedül vagyunk, akkor különösen Mária legyen az útmutatónk. Ha fény akarunk lenni mások számára, olyanná kell válnunk, mint a Fájdalmas Anya a keresztt alatt. Ha kialszik bennünk az emberi ragaszkodás, akkor Isten beszél, Isten kiált, Isten mondja ki magát.

11. Kapcsolatainkat mindig közösségben szemléljük. Fontos, hogy akik hatásunkra elindulnak, az egész Evangélium felé induljanak el.

12. Jézus a nyolcadik boldogságban jelezte: „Miatam üldözni fognak titeket.” Mt.5.8. Ha követjük Jézust, a világ gyűlölete nem maradhat el. Ahol az Evangélium elkezd virágozni, kibontakozni, ott megkezdődik a szembenállás. Ilyenkor se féljünk, ne ijedjünk meg, mert „az ellentmondás jele” így ver igazán gyökeret, és bízunk benne, hogy gyümölcsöt is hoz.

Sárga: A szeretet felemel

Az ima, vagyis az Istennel való kapcsolat, az emberi lét alkotóeleme, az emberi lét sajátja. Az ember ugyanis Isten képére és hasonlatosságára lett teremt-

ve, megvan a lehetősége, hogy négyszemközt, személyes kapcsolatot építsen a Teremtővel. A kegyelem által Jézus testvérei is vagyunk. Ő a modell számunkra, aki megmutatja hogyan lépünk kapcsolatba az Atyával. Jézus valóban nemcsak prédikált, csodákat tett, tanítványokat gyűjtött, hanem gyakran imába merült. Ő így szólít fel minket: „Szüntelen imádkozzatok”. 1.Tesz.5.17. De hogyan imádkozhatunk mindig?

Biztosan nem úgy, hogy egyszerűen több időt fordítunk imádságra. Akkor imádkozunk szüntelen, ha „Jézus vagyunk”, Jézussá válunk. Ő valóban mindig imádkozott. A cselekedeteinkben nem „mi élünk”, hanem „Krisztus él bennünk”, ilyenkor az egész napunk szüntelen imádsággá válhat. Ez akkor lehetséges, ha életünket a szeretetre alapozzuk, ha élő megtestesülése vagyunk a szeretetnek.

A szüntelen imádságnak egy másik módja, ha minden cselekedetünket felajánljuk Istennek egy rövid fohással: „Érted Jézus”. Így minden tettünk szentté válik. Ha felajánljuk Istennek a munkánkat, akkor együttműködünk vele a világ teremtésében. Felajánljuk szenvedésünket, kudarcainkat, az elhagyott Jézusnak: „Kiegészítem testemben, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az egyháznak javára” (Kol.3.) Jézus a kereszten így kiáltott: Szomjazom!

Őt keressük életünk minden pillanatában, hogy enyhítsük szomjúságát! Mit ér, ha nagy erővel arra törekszünk, hogy minél több embert meghódítsunk Is-

ten ügyének, lelkünk viszont kicsi és tökéletlen marad? Ha nem találunk igazán nyugodt percet arra, hogy tápláljuk azzal, amire szüksége van, az imával? Vagy ha az imát szétszórta, felületesen, kapkodva, vagy lerövidítve végezzük?

Akadályozhatja még az imánkat a lelki szárazság is. Fontos, hogy a próbatételeinkben is az Elhagyott Jézust keressük, szeressük, így nem fognak túlságosan megviselni, leverni.

Az ima szempontjából fontos még a fizikai állapotunk is. Törekedjünk arra, hogy ne holtfáradtan kezdjünk el imádkozni, hogy ne erőnk és koncentrálóképességünk fogytán álljunk Isten elé. Ha Isten mellett döntünk, Őt helyezzük az első helyre.

Az életszentség lényege a szeretet útján járni. Úgy tűnik, hogy az ember egyedül indul el ennek útján, de lassan egyre inkább Isten veszi kezébe a lélek vezetését. Az egyházban mindig élt a szemlélődés igénye a kontemplatív rendekben. Ma a világban maradván éljük ezt azáltal, hogy a testvérben szeretjük Jézust, és azáltal, hogy folyton a jelenlétében próbálunk élni. Aligha van valaki, aki soha nem érezte volna a bensőséges csendes együttélés vágyát az Istennel. A mi lakásunk – iskolánk – is az Istennel való egyesülés kolostorává válhat, de a világ közepén. Ez a modern idők nagy varázsa: elmerülni a legmagasabb szemlélődésben és megmaradni ember, ember mellett.

Életünk célja, hogy egyesüljünk Istennel.

Zöld: A szeretet meggyógyít

Ez az aspektus testünket, az egészséget, az emberi élet egészét öleli fel, és ide tartozik a betegség, a halál és a feltámadás is, valamint a teremtettség világ, melynek szintézise az ember.

VI. Pál pápa mondja: „Az emberi test szent, hiszen az Isten lakozik benne. Az emberi életet Isten elképzelése járja át, az ember az Ő képmása. Amikor a kegyelem megszenteli az embert, teste nem csupán a lélek eszköze és fizikai megnyilvánulása, hanem egyben a Szentlélek titokzatos temploma.”

Hogyan bánunk testünkkel? Az elkötelezett keresztényeknél általában egy jellemző hiba figyelhető meg, az aktivizmus – amely mindig lesben áll, még a pihenésre szánt napokon is. Ennek pedig egészségünk látja a kárát. Ha ugyanis nem törődünk kellőképpen testünkkel, akkor megbomlik az egyensúly aközött, amennyit szellemileg, lelkiileg elhasználunk, és amennyit testünk regenerálására fordítunk.

1. Jézus erre is meghívta tanítványait: „Gyertek, pihenjétek ki magatokat” (Lk 13,4) Meg kell hallanunk Jézus hívását. Kiránduljunk a hegyekbe, fürödjünk, tornázzunk vagy evezünk, játsszunk a szabadban, és este nézzünk meg egy jó filmet. Mindezt rendezetten tehát, elegendő alvással, és nem túl kötött napi-renddel, tápláló és kielégítő étkezéssel egybekötve! Fontos, hogy közben elevenen tartsuk, és egyre növeljük a kapcsolatunkat Istennel, hogy tisztán hallhas-

suk hangját, amellyel arra kér, hogy vigyázzunk erre a testre, amíg ez az Ő akarata, és készek legyünk átnyújtani neki, amikor majd elhív. De mindennél jobban segít egészségünk megőrzésében a nap, mint nap betartott, rendezett életvitel.

2. A betegség és a halál Isten szeretetének kifejeződése. Talán nem Ő küldi – ...de ezáltal is közelebb kerülhetünk hozzá, ha valahol, ebben mélyen átélhetjük szeretetét. Eszköznek tekintjük a betegséget a gondviselő Isten kezében, hogy énünk formátlan köntömbjéből Jézus alakját faraghasssa ki. Szent Benedek a szabályzatában ezt írja: „A betegekkel mindekelőtt és mindent félretéve kell törődni”. Szent Ferenc regulájában ezt olvassuk: „A beteg testvért arra kérem, hogy adjon mindenért hálát a Teremtőnek és olyan kíváncsi lenni, egészséges vagy beteg, amilyennek az Úr akarja. Mert Isten ezekkel az ösztönző megszorításokkal neveli mindazokat, akiket az örök életre rendelt. Amint az Úr mondja: Akiket szeretek, azokat kiigazítom és megfenyítem”.

Isten emberré lett, azért született a világra, hogy értünk adja életét. Az élet értelme ez: búzaszemként élni, melynek rendeltetése, hogy meghaljon, ezáltal az igazi, (és) az örök életre támadjon fel. A bennünket érő betegségekben lépcsőfokokat kell látnunk, amelyeket Isten szeretete készített nekünk, hogy feljuthassunk a csúcsra, olyan megpróbáltatások ezek, amelyek előkészítik a nagy próbatételt. Úton vagyunk a végső beteljesedés felé, amely mindannyiunkra vár.

A betegség, a halál, a feltámadás, az életnek ezek az összetevői is alkalmat adnak a kölcsönös szeretetre.

3. Egyé válunk a felebaráttal fizikai szükségleteiben. Konkrétan szeretjük a felebarátot, úgy, mint egy anya. (Róm 12.10, 1Pét 1.22) Jézus az utolsó ítéleten ezt kérdezi majd: Éhes voltam, adtál-e ennem, beteg voltam, meglátogattál-e, vándor voltam, befogadtál-e? Eszerint hívhatjuk tehát agapénak, szeretetközösségnek az étkezésinket is. Minél erősebb Isten iránti szeretetünk, annál erősebb a felebaráti szeretet, annál hatalmasabb Jézus jelenléte közöttünk. Ha így szeretünk, Ő vezet bennünket. A játékban, a munkában, az egészségben és a betegségben, ha mindig az Ő jelenlétére figyelünk.

4. A játék a sport, a kirándulás, a relaxáció (kioldódás), mind Isten dicsőségét szolgálhatja. A keresztény vallás igent mond a sportra, amennyiben a testet egészségesen, erősen és tisztán tartja. Bátorság, sportszerűség, önuralom, segítőkészség a keresztényi felfogás szerint is értékes tulajdonságok, amikhez a sport hozzásegít. Pál apostol írja: „Nem tudjátok, hogy a pályán küzdők mind futnak ugyan, de a díjat csak egy nyeri el? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. A versenyzők valamennyien megtartóztató életet élnek, minden tekintetben. Ők hervadó koszorúért, mi pedig hervadhatatlanért”.(1Kor 9,24-25)

5. "A misztikus Test egészsége": Testünkre, egészségünkre úgy tekintünk, hogy a misztikus Test tagjai vagyunk. Ez a Test akkor egészséges, ha a tagjai

kölcsönös szeretetben élnek. A Test tápláléka az Eucharisztia, az egység kenyere. Hiszen Krisztus táplálja így magával a keresztényeket, és az ő Testét építi fel belőlük. Az Eukarisztiával Jézus önmagává akar alakítani bennünket. Ő kezdi meg, már itt, bennünk, halhatatlan életét, bekapcsolva családjának életébe. (Jn 15) Az Eucharisztia által „átkrisztusiasodunk.”

Kék: A szeretet otthont terem

A szeretet egyesíti az embereket: közösséget, - családot hoz létre. Ez az élet a külső formák harmóniájában is tükröződik. Amint életünk minden vonatkozásának, úgy ennek is van egy isteni és egy emberi összetevője.

Az isteni: a megélt egység, amelyben ott van Jézus (Mt 18.20), az egyház, Krisztus titokzatos Teste. Az emberi: az egység kifejeződése lakásunkban, ruháinkban, templomainkban. Élni a misztikus Testet, ily módon Isten tud betölteni bennünket, a Szentlélek tud vezetni minket. S így, a Szentlélek által válhatunk eggyé testvéreinkkel is. Ennek következménye lesz, hogy életünk, ruhánk, környezetünk harmonikussá válik. Egész környezetünk annak kifejeződése lesz, hogy Krisztus teste vagyunk. Hiszen, ha Jézus él bennünk és közösségünkben, akkor külső formáinkat eszerint alakítjuk: ahogy Jézus öltözne, amilyen környezetben élne, ahogyan ő alakítaná azt. Irányító el-

vünk a szeretet, ezáltal válunk egyg   másokkal. Lakásunk,   lt  zet  nk tehát nem gazdag vagy szegény lesz, hanem a környezetünk iránti szeretet határozza meg. Ha   gy lesz, akkor a gazdagok – amikor hozzánk jönnek – nem jönnek zavarba, és a szegények nem állnak meg h  zunk k  sz  b  n. A harmónia tükröződik mind lakásunkban, mind ruh  zatunkban.

Mária ízlésével: amilyen ízléssel és szeretettel rendezte    be názáreti házát, amely Jézus lakóhelye volt. Nekünk is Jézus számára kell a lakást berendeznünk,   gy lesz lakályos, vonzó: szeretet az oda j  v  k számára. A dolgok harmóniájával az Isten szeretetét kell kimondaniuk azok számára, akikkel találkoznak.

1. Az   lt  zetnek tanúskodnia kell arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, s hogy Isten szebben öltözteti   v  it, mint Salamon királyt. (Lk 12,27)   s tanúskodnia kell arról, hogy Isten családjának tagjai vagyunk: amely családban a tagok is törődnék egymással.   gy kell   lt  ozn  nk, ahogy Jézus vagy Mária   lt  zn  nek – hiszen mi Krisztus testének tagjai vagyunk. Nekünk Isten szépségét kell tanúsítanunk a világban, Isten harmóniáját, egyszerűségét! Isten nem csak jó és igaz, hanem a szépség forrása is.

2. A lakás: a köztünk   l   Jézus lakása, Mária lakása. S ahol Mária   l, ahol Jézus   l, ott a Szentlélek, Jézus lelke, Mária jegyese! A köztünk lévő Jézus temploma a világban. Isten sug  r  z   melegének, harmóniájának, egyszerűségének, szeretetének kell megjelennie benne, külső formáiban is. Azokat, akik

ide belépnek, meg kell, hogy érintse a szentség illata. Szeressük lakásunkat – ahol családukkal, a köztünk lévő Jézussal, Máriával élünk. Ahol mindennek róla beszél. Azt énekeljük: „Milyen jó és szépséges a házadban lakni Uram.” (Zsolt 132)

Carlo Carretto, Jézus kistestvére bár a pusztában élt, egyik írásában elárulja az otthon iránti vonzódását. Így ír: „Isten az Atyám. Vele élve megkaptam az életet, de mindenekelőtt, Vele élve megkaptam az <otthon> ajándékát. Van egy ház, ahol élhetek... Arra vagyunk teremtvé, hogy legyen otthonunk, apával és testvérekkel. Olyan otthonra vagyunk teremtvé, mely a stabilitás, a folytonosság, a pihenés érzését nyújtja”. A Szentírás viszont magát az egyházat is „háznak” nevezi. A Jelenések könyvében olvashatjuk: „Íme Isten hajléka az emberek között. Velük fog lakni, és ők az ő népe lesznek. Maga a velük lévő Isten lesz az ő Istenük.” (Jel 21. 2) Igen, Istent lakást vesz az emberek között, és jelenléte olyan teljes lesz, hogy eltörli minden korábbi jelenlétét, még a szentélyt is. „Templomot nem láttam benne, mert az Úr a mindenható Isten, és a Bárány a temploma.”(Jel 21, 22) Az otthon legyen szép, mint a természet, mint a Szűzanya názáreti háza. Nagy gonddal kell elrendezni minden egyes tárgyat, mert Isten azt kéri tőlünk, hogy egy újfajta harmóniát teremtsünk meg. Talán csak három tárgy lesz otthonunkban, de azokat úgy kell elrendezni, hogy mindenkinek tetsszen. És aki belép, mondhassa: ebben a házban nincs semmi különle-

ges, mégis jól érzi magát az ember. Ugyanazt a harmóniát tükrözi, mint a természet, mely a Teremtő keze nyomát viseli magán. Környezetünk Istennel egyesült lelkünk harmóniáját fogja tükrözni.

Kempis Tamás a Krisztus követése c. művében a kis Jézus születéséről, a betlehemi barlangról elmélkedve így fejezi ki magát: „Ó milyen hódolatra méltó hely! Lelkem, lépj be az égi király e szegényes lakhelyére... Nézd csak, hogy fekszik a jászolban csendesen az Istenember. Imádd Istent e helyen. Elmélkedj Szűz Mária kegyes szolgálatairól. Tégy úgy, mintha ott lennél velük (és mondd): <Itt maradok, hogy szolgáljam az Uramat. Tüzet rakok, s gondosan táplálom, elkészítem az ételt és vizet merek. Kitakarítom az udvart és a házat, minden rést betapasztalok, hogy megóvjam a szél erejétől s az esőtől. Ezután rózsát és liliomot szedek, hogy felékesítsem a szent bölcsőt... kitárom az istálló ablakát, hogy beragyogja a nappal világossága és leszálljanak a magasból a szent angyalok, hogy édes örömujjongással töltsék be a házat.” Kempis Tamásnak ez az írása megérteti velünk, hogy a környezetünk is tükrözheti a bennünk élő tiszteletet és szeretetet. Azt pedig tudjuk, hogy bennünk az Isten és a felebarát iránti szeretet-nek kell élnie. Tehát ebben is – mint életünk minden területén – a szeretet vezérel bennünket, mely arra indít, hogy eggyé váljunk testvéreinkkel. Így ottho-nunk elsősorban nem szegény, vagy gazdag, hanem a szeretet kifejeződése testvéreink iránt. Lakhatunk

bárhol, palotában vagy kunyhóban, felhőkarcolóban vagy parasztházban.

És mindezzel együtt jó lenne, ha Mária ízlése szerint tudnánk rendben tartani!

Persze nem könnyű elképzelni, hogy milyen is lehet Mária ízlése. Akkor tudjuk ezt megérteni és megvalósítani, ha életünk a szeretet kifejeződése, amely így Máriát jelenvalóvá teheti a világunkban, hogy folytassa velünk együtt tevékenységét.

Kentenich atya a Schönstatt mozgalom alapítója szerint: „Az otthon olyan térség, amelyet a benne lakók személyisége határoz meg és alakít. Még inkább így van ez, ha a Szűzanyát is meghívjuk a házunkba. Itt először szelíden dúdolja szívünk dalát: Ilyennek szeretnék! Segít, hogy fölfedezzük, minek van helye minálunk, és minek nincs. Eszmék, gondolatok, az örömszerzés útjai, a szabadidő eltöltése, vagy a munkavégzés útvesztői... És bennünk is egyre határozottabban énekel az érzés: Jó itt lenni! Itt mindannyian önmagunkká válhatunk. Elfogadást adunk és kapunk. A Szűzanya azon fáradozik, hogy a mi otthonunk is Názáretté váljon, olyan helyé, amely felett nyitva van az ég, ahol a hétköznapi apróságai szeretetalkalmakká válnak. A dolgaink kis prófétává válnak. A bútorok, a képek, a háziszentélyünk, a közös étkezések helyszíne, a virágaink, a falak, amelyek látták örömeinket, bánatainkat – mind-mind a Jóisten munkáját jelzik. Vágyaink és mindennapjaink során kialakul a családunk eredetiségének képe, kirajzolódik a mi eszmé-

nyünk egészen konkrétan is.”

Egy Istentől távoli világban élünk, amely gyakran az egyházzal is szembefordul, azért is, mert a mi silány keresztény életünket látva az egyház eltorzított arcát ismerte meg. Ezért a Szentlélek azt sugallja, hogy ne csak azt mutassuk meg, hogy Isten jó és igazságos, hanem lakásunkkal és öltözködésünkkel azt is mutassuk meg, hogy szép.

Indigó: A szeretet bölcsességet szül

Nehéz szavakkal meghatározni, hogy mit is jelent a szeretet bölcsessége. A bölcsesség Isten mélységeit fürkészi, és felfedezi ragyogó szépségét. Olyan dolgokat lát, amelyeket nem tud megérteni, olyan forrásból iszik, amellyel soha nem telik be, hanem egyre jobban vágyódik utána, mint a szarvas, a friss vízű forrásra... Miután felfedezte, és szinte megízlelte Istent, ennek fényével a szemében nézheti a világot, és így jól lát, mindent az isteni gondolkodás szerint ítél meg, s szinte mindenhová Isten szerető tekintetének fénysugarát veti. A bölcs keresztény ember elméjében szinte teljesen összeáll ugyanaz az ideális rend, ami Istenben van jelen. Azzal a szemmel kellene látnunk, mint Isten, aki mindent az Igében lát.

Hogyan nyerhetjük el ezt a bölcsességet? Ha kérjük Istentől, ha szeretjük Istent és a felebarátot, ha szeretjük az elhagyott Jézust, és ha a kölcsönös szeretet által magunk között tartjuk Jézust.

1. Ha kérjük: Az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus előtt ezt ismételjük: Te vagy a minden, én pedig a semmi, kérjük Őt, hogy egyedül csak Ő beszéljen rajtunk keresztül. Vagy imádkozzunk közösen: „Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, meg fogják kapni a Mennyei Atyámtól.” (Mt 18,19)

2. Ha szeretjük Őt és a felebarátot: Úgy is el nyerhetjük a bölcsességet, ha szeretünk: ha szeretjük Istent és engedjük a szívünkben élni. Ha szeretünk, megvilágosodunk: „Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Szeretni fogom őt én is és kinyilatkoztatom magamat neki.” (Jn 14,21) Szent Béda azt mondja: „Aki szereti az Igét, annak az értelem ajándéka is meg fog adatni, amely által megérti az Igét, amit szeret. Aki viszont nem szereti az Igét, egyáltalán nem fogja megízlelni az igazi bölcsesség zamatát. Nem lesz benne bölcsesség akkor sem, ha természetes adottságaira és tanulmányaira hivatkozva azt hinné. A bölcsesség az a fény, ami akkor van bennünk, ha szeretünk.

Egy keleti közmondás mondja: „Add nekem a szívedet, – vagyis szeress –, és én szemet adok neked, ami azt jelenti: szeress és megadom, hogy láss.”

3. Ha szeretjük az elhagyott Jézust: Bennünk lesz a bölcsesség azáltal is, ha szeretjük a keresztre feszített és elhagyott Jézust. Szent Bernát levelezésében olvashatjuk, hogy ezt írja egy párizsi professzornak: „Ha jól tudom, te a Próféták könyveit magyarázod. De vajon valóban elmondhatod-e, hogy megérted gondolataikat, különösképpen pedig Krisztusról szóló tanítá-

sukat? Ha követet Krisztust, jobban meg fogod érteni Őt, mintha tanítasz Róla.” Monfort Szent Lajos szinte azonosítja a bölcsességet a kereszttel. Tőle megtanulhatjuk, hogy a keresztfája örök nektárt csepegtet: bölcsességet, fényt, az örök Bölcsességben, azaz visszatükröződést, részesedést Isten Igéjében. Azt mondja, hogy a szenvedés olyan dolgokra tanít meg, amelyeket semmilyen más művészettel nem lehet elsajátítani. A szenvedés a legfőbb tanítómester. Bölcsességre tanít, türelemre, és boldog az, akiben ez a bölcsesség lakozik.

4. Ha arra törekszünk, hogy egyek legyünk egymás között, hogy a kölcsönös szeretetben jelenlévő Krisztus közöttünk is oszthassa a Lélek ajándékait.

Meg kell tanulnunk általa „szökellő forrásoknak” lenni. Ha szavainkból kirajzolódik az az aranyfonál, amely életünk minden eseményét összefűzi, akkor ez azt jelenti, hogy ott jelen van a bölcsesség.

A tanulmányok szerepe a bölcsesség szolgálatában

A tanulás eszköz. A bölcsesség az alfa és az ómega, maga az Isten. A tanulás a bölcsesség zsámolya. A bölcsességhez szükséges ugyan mindaz a teológiai és világi ismeretanyag, amely e cél eléréséhez hasznos lehet, de fontos, hogy a teológia soha ne fojtsa el a bölcsességet, ellenkezőleg: a bölcsesség segítse a teológiát. Ha Jézus jelen van a kölcsönös szeretet által az ugyanazon szakmában dolgozó emberek kö-

zött, ez elő fogja segíteni, hogy egyre inkább a bennünk lévő Jézus működjön az adott területen, és magát a szakterületet is megvilágosítsa. Ez a tanítás új szintézis lesz, mert a szeretet egységet teremt még az egymással szemben álló eszmék között is. A teológia terén sokféle eszmei áramlat, iskola létezik. A szeretetnek megvan az ereje ahhoz, hogy ne csupán kompromisszumos megoldásra jusson, hanem összhangot teremtsen köztük. Az Isten szeretete az a fehér fény, amelynek nyelvét az összes kultúra megérti. Behatol minden ember bensőjébe, mert Jézus „Az Ember”, nem egy ember, hanem Ő az EMBER.

Mária a bölcsesség példaképe

„A bölcsesség ragyogó és hervadhatatlan, és könnyen meglátják azok, akik szeretik, akik keresik, meg is találják. Eléje megy azoknak, akik vágyódnak utána, és előre megmutatja nekik magát. Aki kora hajnalban keresi, nem kell, hogy fáradjon, mert a portáján ülve találja. Róla elmélkedni tökéletes okosság, aki érte virraszt, csakhamar gond nélkül lesz.” (Bölcs 6.12) A Szűzanyát a bölcsesség székének is nevezik, pedig nem tartott beszédeket, nem volt egyházdoktor sem, nem tanított, egyetemet sem alapított. Azért a bölcsesség széke, mert Krisztust, a megtestesült Bölcsességet adta a világnak.

Ibolya: A szeretet egyg  tesz

Az „ibolyaszín” tökéletes modelljét a Szentháromság életében találjuk meg, ahol tökéletes a kommunikáció. Ezt Jézus által  rt juk meg, aki azt mondta az Atyának: „Mindaz, ami az enyém, a tiéd” (Jn 17,10) Jézus tanítványa nem önmagáért  l. A Szűzanyához hasonlóan, aki csak Jézusért  lt, mi is csak ő érte élünk. Azok rt is, akik nem közvetlenül tagjai az egyháznak.  gy a tanítványban ott  l a missziós lelkület, hogy életet adhasson másoknak.

„Aki elveszíti életét, megtalálja azt.” Jézus tanítványai nem önmagukra gondolnak,  z rt mindenhová, ahol széthúzás, ridegség, magány, betegség, háború és viszály van, oda viszik az egységet, a melegséget, a mennyei légkört, a társaságot, az eg zs get, a békét és az egyetértést.

Szent Ferenc gondolata szerint élnek:

*„Uram, t gy engem a te b k d eszközévé,
ahol gyűlölet lakik, oda szeretetet vigyek,
ahol s rt s, oda megbocsátást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétely, oda hitet,
ahol kétségbeesés, oda reményt,
ahol szomorúság, oda örömet.*

Uram, add, hogy inkább  n igyekezzek vigasztalni,

*mint hogy vigaszt várjak.
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
mint hogy megértést óhajtsak.
Inkább szeressek,
mint hogy szeretetet igényeljek”.*

Jézus tanítványai semmiféle új szervezetet nem akarnak, hanem ahhoz szeretnének hozzájárulni, hogy minden szervezet élő legyen az egyházban, hogy mindaz, ami történik, mélyebben és folyamatosabban, a szeretetben történjen, és ezzel újraértékelődjön.

Jézus az út, és azt szeretnénk, hogy mindenki a szeretetben egyesülve haladjon ezen az úton, hogy megszűnjön a széthúzás, ledőljenek a válaszfalak, a bezárkózás a helyi érdekekbe. Ami a miénk, azt adjuk át a többieknek is, hogy növekedjen a testvéri közösség.

Az a jó, ha mindent, megosztunk, mert a közösség így marad élő, mint egy test, amelyben a vér szüntelenül kering. Mi, akik a televízió, az internet korában élünk, könnyebben, és egészen természetes módon elérhetjük ezt: az „egyetemes testvériséget” – lépésről lépésre előre haladva. Közösségünk önmagába zárkózó csoport lenne, ha nem élnénk az egyetemességet is. Hiszen Jézus a végrendeletében nemcsak azt mondja, „hogy legyenek egy”, hanem azt is, hogy „legyenek mindnyájan egy” Jn.17.21.

A kommunikáció

Pál apostol bárhová ment, mindenütt bőkezűen vett, és mindig maga után hagyott egy kis csoport tanítványt, akiknek aztán gondját viselte újabb látogatósokkal, levelekkel, buzdításokkal, hosszas együttlétekkel. És azért, hogy ez folytatódhasson, kialakította közöttük az egyházi struktúrákat. Amikor a már megalapított közösségekbe visszatért, tájékoztatta a tanítványokat mindarról, amit általa művelt az Úr, és „mindannyian dicsőítették Istent”. 2. Mak. 19.1.

Nekünk a kommunikációhoz a leghatékonyabb eszközökre van szükségünk, és mindez azért fontos, hogy gondolatainkat a lehető legtöbb istenkereső emberhez eljuttassuk. Törődjünk egymással, figyeljük meg, kinek, mire van szüksége! Mindenben segítsük egymást, és ne nézzük, hogy ez milyen áldozattal jár. A cél, hogy kovász, világosság, só legyünk. A Szentlélek műve, hogy egyesít bennünket. Ki kell lépnünk a nyilvános életbe, beszélni, és a „tetőről prédikálni”. Az egyház evangelizációs hivatása mindenekelőtt az evangélium mélyebb megélését jelenti. Az evangelizáció megélésének első lépése a mindennapos tanúságtétel. A személyes példával nyújtott tanúságtétel mellett Jézus Krisztust is hirdetnünk kell.

„A mai világnak nem annyira tanítókra, mint inkább tanúkra van szüksége. És ha hallgat is a tanítókra, azért teszi, mert egyben tanúk is.” (VI. Pál pápa)

A prófécia

Isten szeretete a fehér fény. A Szentlélek, a karizmáiban prófétai erőt rejt magában. Ferenc pápa így beszél a próféciáról: „Amikor az Egyházban hiányzik a prófécia, akkor magának Istennek az élete hiányzik és helyébe lép a klerikalizmus. A próféta az, aki meghallgatja Isten szavát, képes arra, hogy megértse a jelent és a jövő felé irányul. Magába foglalja ezt a három pillanatot, ami a múlt, a jelen és a jövő.

A múlt: a próféta tudatában van az ígéretnek és szívében jelen van Isten ígérete, élő módon van jelen, emlékezik rá, ismétli azt. Azután a jelenre tekint, népére, és érzi a Szentlélek erejét, amely segít neki, hogy ismét talpra álljon, folytassa útját a jövő felé. Az Úr mindig megőrizte népét a próféták által a nehéz pillanatokban, azokban a pillanatokban, amelyekben népe elbátortalanodott és tönkrement, amikor már lerombolták a jeruzsálemi templomot, amikor Jeruzsálemet az ellenség hatalma alá vetette, amikor a nép azt kérdezte magában: <De Uram, te ezt ígérted nekünk! És most mi történik?>

A prófétát nem mindig fogadják be, sőt gyakran elutasítják. Amikor Isten népében hiányzik a prófécia, akkor egy fontos dolog hiányzik: az Úr élete. Amikor nincs prófécia, akkor az erő a törvényességre összpontosul, a törvényszerűség kerekedik felül.

Amikor Isten népében nincs prófécia, az általa hagyott úrt a klerikalizmus foglalja el: éppen ez a kleri-

kalizmus teszi fel a kérdést Jézusnak: <Milyen hatalommal teszed mindezt?> Milyen hatalommal? Amikor a legalizmus, a törvény szó szerinti értelmezéséhez való ragaszkodás uralkodik, Isten Szavát mellőzik, akkor Isten hívő népének szíve sír, mert nem találja az Urat: hiányzik neki a prófécia, amely Isten erejéből származik, amikor Isten felébreszti bennünk ígéretének emlékezetét és a reményteli jövő felé irányít minket: ez a próféta! Ez a mélyreható tekintetű ember, aki meghallja Isten Szavát.”

Befejezés

VIII.

B

efejezés

„Az egyház feladata, hogy szüntelen vizsgálja az idők jeleit, és az Evangélium fényénél korszerű választ adjon azokra.” – olvashatjuk a II. Vatikáni zsinat szövegében.

A legnyilvánvalóbb jele korunknak a szekularizáció az elvilágiasodás, amely nem csak a keresztény értékeket, de a polgári értékeket is megkérdőjelezi. A keresztény szimbólumokat a múlt emlékeinek, a katedrálisainkat múzeumoknak tekintik. A társadalomban az elidegenedés következtében az emberek magányosságról panaszkodnak, az egyik ember nem tudja elmondani a másiknak, mi van a szívében. A közösségek hiányában és a családok felbomlása miatt a társadalom atomjaira hullik. Ebben a széteső közegben kell megtalálnia az egyháznak a feladatát. Közösségi egyházat kell építenünk – plébánián, iskolában, családban.

Az emberek közül ma sokan az egyházat szolgáltató vállalatnak tekintik, egy ABC-nek, amelyben tetszésük szerint vásárolhatnak, válogathatnak. Előszere-ttel használják az egyházat, ha szükségük van rá, különben nem foglalkoznak vele. Nagyon elterjedt ma, hogy összekeverik a különböző vallási kultúrák üzenetét, a „New age” számtalan prófétája itt él a városainkban. Sokan csalódtak az egyházban, mert

csak intézményes arcát ismerik. A kérdéseikre ezért az egyházon kívül keresik a választ, a „menü” amit kínálunk, nem kell nekik. A vallás „el-egyháztalanítósa” figyelhető meg. - Krisztus igen, egyház nem - lehet hallani sokfelől.

Meg kell találnunk azt a nyelvet, ahogyan szót érthetünk az értékekre nyitott emberekkel. Új „menü” kell! Már II. János Pál pápa beszél arról, hogy új módon kell hirdetnie, az egyháznak az Evangéliumot. A zsinat 50. évfordulóján hirdette meg Benedek pápa az „új evangelizáció” szükségességét. Ferenc pápa az „Evangeli Gaudium” enciklikájában missziós megtérésre hív bennünket. Tanuljuk újra a Biblia alapján, hogyan lehet értékeket továbbadni!

1. Isten pedagógiája: Isten kiválaszt magának a világ népei közül egyet, hogy ezt a népet az üdvösség látható jelévé tegye. Isten uralma az egész világra kiterjed, de mindez úgy történik, hogy egészen kicsivel kezd: egy családdal, egy csoporttal. Ennek a pedagógiának a következménye, hogy Isten uralma nem erőszakolja rá a világra akaratát, hanem szabad hívást jelent.

2. Jézus pedagógiája: Nem mond le Isten pedagógiájáról akkor sem, amikor Izrael visszautasította a meghívást. Családba született, családban nevelkedett, ott élt harminc éven keresztül. Onnan kilépve olyan közösséget alapít, amely Isten családja lesz, amely nem csak maga körül forog, a világért van. De épp oly módon van a világért, hogy maga nem lesz világ, és nem oldódik fel a világban, hanem megtartja kontúrjait. „Ti

vagytok a föld sója .” Mt.5.12. „Ne félj te kisdéd nyáj, úgy tetszett az Atyának, hogy Nektek adja az Országot.” Lk.12.32. ’A hegyre épült várost nem lehet elrejtteni.” Mt.5.18. Látható jel. Nem az fontos, hogy mekkora a város, hanem az, hogy hegyre épüljön.

3. Jézus a Jó Pásztor: - meghív minket - nevelői hivatást adott: Krisztus szeretetével szeretni a ránk bízottakat! Elöl jár, szolgál, gyógyít. Megkeresi az elvesztett.

4. Egyházi vezető: ≠ monarcha ≠ autokrata = szolga – a keresztény közösség és a közösség jézusi egységének szolgálója. Tanító , testvér – a közösségi szabályokat elsőként megélő személy.

5. Az egyház az elmúlt időben: működtetett, feltételezett, elvárt. Ma: tudatosságra, személyességre, evangelizációra van szükség. A közösséget létre kell hozni! A személyességet ki kell építeni. A missziós lelkületet tanítani kell. Ebben a folyamatban a laikusok szerepe jelentősen megnőtt.

„Ha lassan baktatsz, a többiek megállnak!

Ha te leülsz, ők lefekszenek!

Ha te elfáradsz, ők álomba merülnek!

Ha te kételkedsz, ők kétségbeesnek!

De: Ha te felébredsz, ők is kinyitják szemüket!

Ha te előttük haladsz, ők eléd fognak futni!

Ha te a kezedet nyújtod, ők életüket adják!

S ha te imádkozol, ők szentek lesznek!”

Charles de Foucauld

Szokrák

IX.

Szinkrák

Chiara Lubich nyomán

-Olyan emberekké kell válnunk, akiknek ezen a földön már semmit sem lehet adni, és akiktől már semmit sem lehet elvenni, mert egyetlen kincsük: Krisztus.

-Szeressünk tettben és igazságban ... Ez mondatott, nem pedig: "hajtsunk végre tetteket" és "mondjuk ki az igazságot".

- Vissza kell szereznünk Isten számára a szépséget, úgy, hogy élni engedjük magunkban Őt, aki nemcsak az Igazság, a Jóság, a Szentség, hanem a Szépség is. Akkor olyan tetteket és műveket fogunk véghezvinni, és mindent olyan felsőbb harmóniába rendezünk el, hogy minden átalakul körülöttünk. A világnak az a szöglete, amelyben élünk, hasonlónak válik a természetéhez, amely pusztán csendes jelenlétével fölemeli, és Istenhez vezeti a lelket.

-Semmi sem rendezettebb, mint az, amit a szeretet rendez el, és semmi sem szabadabb, mint az, amit a szeretet köt össze.

-Egyre inkább rájövök, hogy "ég és föld elmúlik", de Istennek velünk kapcsolatos terve nem múlik el. Egy dolog elégít ki bennünket tökéletesen: az, ahova Isten öröktől fogva szánt bennünket.

-A szent az az ember, aki mindig szeret. Szeretetével fölfedezi másokban Isten tervét, és segít nekik megvalósítani azt.

-Amikor Isten új lelkiséggel akarja gazdagítani Egyházát, egy egyszerű eszmét sugall valakinek, mint ahogy Ő is egyszerű. De ebben az eszmében ott csírázik az egész Evangélium!

-Fájdalomban dolgozni annyit jelent a keresztény számára, mint sziklára építeni.

-Tudod, mit tesz az ember, ha túlságosan szeretett? Még jobban szeret.

-A szent olyan szemlélődő, aki a szemlélődésben látottakat valóságra váltja az emberiség javára.

-Kedvesebb az igazi gyermek szívének egy apró ajándék, amelyet apja szeretetből hagy rá örökségül, mint a törvény rendelkezéséből örökölt hatalmas összeg. Éppen így kedvesebb Isten szívének egy

apró cselekedet, amelyet iránta való tiszta szeretetből végzünk, mint egy rideg kötelességteljesítésben töltött élet.

-Ha irányítanunk kell másokat, a szeretet királyságában tegyük. Úgy uralkodjunk a szíveken, úgy hódítsuk meg őket, mint Mária.

-Szükségünk van a magány társaságára, hogy megtaláljunk Téged, és hogy békeességben elfoglaljuk a Titokzatos Testben a magunk helyét.

-Aki mellettem van, azt Isten ajándéku teremtette nekem; engem pedig őneki teremtett ajándéku.

-Aki nagylelkűen odaveti magát a keresztre, két kemény karja között megtalálja a Szeretetet: Istent.

-Ismerjük meg egymást úgy, ahogy az Isten ismer minket: nem azért, hogy megítéljük és elítéljük egymást, hanem hogy könyörüljünk egymáson és segítsünk egymásnak.

-A motor annyi utat tesz meg, amennyi benzin van benne. Istennek egy műve annyit fejlődik, amennyi fájdalom alakul át benne szeretetté.

„Semmi ne zavarjon, semmi ne rémisszen. Minden elmúlik. Isten nem változik. A türelem mindent elér. Annak aki Istené, semmi sem hiányzik. Egyedül Isten elég.”

Avilai Szent Teréz

*EGYEDÜL ISTEN teremti,
de te gondozhatod és megőrizheted teremtményét.*

*EGYEDÜL ISTEN adhat életet,
de te továbbadhatod és óvhatod azt.
EGYEDÜL ISTEN ajándékozhat egészséget neked,
de tanácsot te is adhatsz, és gyógyíthatsz is.*

*EGYEDÜL ISTEN ajándéka a hited,
de tanúságtételeddel te is vonzóvá teheted.
EGYEDÜL ISTEN ültetheti el az emberben a
reményt,
de embertársaidat te is megajándékozhatod
bizalmaddal.*

*EGYEDÜL ISTEN ajándéka a szeretet,
de te is továbbadhatod, taníthatod.
EGYEDÜL ISTEN adhat békességet,
de az egyetértést te is munkálhatod
EGYEDÜL ISTEN ajándékozhat valódi örömet,
de mosolyodból te is juttathatsz mindenkinek.
EGYEDÜL ISTEN az út,
de te is rávezethetsz másokat.*

EGYEDÜL ISTEN a világosság,
de te is gyűjthatsz fényt mások szemében.
EGYEDÜL ISTEN tehet csodát,
de te is vihetsz neki öt árpakenyeret és két halat.
EGYEDÜL ISTEN tudja megtenni a lehetetlent,
de te megtehetsz minden tőled telhetőt.
EGYEDÜL ISTEN elég önmagának,
de úgy látta jónak, hogy számítson rád.

Bernhard Langenstein.

TARTALOM

Bevezető	3
I. Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra	7
II. Merj újrakezdeni!	20
III. Mégis - öröm...	37
IV. Húsvét csinálás	48
V. Az Úr az én pásztorom ?!	52
VI. Jézus iskolájában:	85
VII. A szivárvány útján	96
VIII. Befejezés	126
IX. Szikrák	130

VÁC
2021.

